

Societas
Gram
Graeco

Def
S. 42-43

JOHANNIS G. GEZELII, D.
GRAMMATICA
GRÆCA,

Ex

Prolixioribus Præceptorum GRAM-
MATICORUM Præceptis

In

EPITOMEN

Redacta

ac

Primum

In usum Privatorum Collegiorum Aca-
demix GUSTAVIANÆ;

Nunc verò,

Ad Desiderium Multorum, multis in lo-
eis, præcipuè quoad *Poësin*, & N. T.

Dialectos aucta,

Et Tertium

Edita.

(*Hor. Quicquid præcipias, esto brevis, ut citò dicta
percipiant animi dociles, tene-
antq; fideles.*)

A B O Æ,

Literis & sumptibus Authoris,

À PETRO HANSONIO, Acad. Typ.

Anno 1668.

309. IX. 23

EN Tibi, Lector Benevole, Grammaticæ Græcæ Epitomen, brevitare, perspicuitate atque perfectione ea, qua unquam possibile evulgari Epitomen: quam produxit non inanis scripturandi pruritus, cum multa sint alia, quibus strictus possidear: neque vana gloriola titillatio, qua nulla hinc sperari possit; sed ingeniorum discendi avidorum miseranda retardatio, cum videas non paucos, quibus Grammaticorum Græc. Copia non suppetit: & qui hodie circumferuntur Scriptores, prolixitate ut plurimum atque perplexitate, non tantum teneram aetatem, cui consultum, proficuum atque perfacile est Linguas addiscere; sed & ipsam juventutem, Cæterarum Ling. Scientiarum & Facultatum alioquin gnarum, tandemque Φιλέλληνα deterrent ac remorantur. Brevia itaque hæcce præcepta, Mi Lect. Ben. Cum usu conjunge, qui solus Artificem facit, non enim est quod existimes ullum adhuc extitisse, qui omnes in Ling. Gr. anomalias connotaverit. Momus, qui nusquam non est, ringatur, ipsi enim displicere & Bonis placere mihi Laus magna. Tu vero Vale ac Fave qui dab. Aboæ die 20. May Anni 1668.

Tuo

JOHAN. GEZELIO.

GRAMMATICÆ GRÆCÆ I. PARŒ DE ORTHOGRAPHIA.

Literæ apud Græcos sunt 24.

Figura.	Nomen.	Potesſas.	in numi.
A α α	Ἄλφα	Alpha a	1.
B β β	Βῆτα	Beta b	2.
Γ γ	Γαμμα	Gamma g	3.
Δ δ δ	Δέλτα	Delta d	4.
E ε	Εψιλὸν	Epsilon e <i>tenue seu breve</i>	5.
Z ζ ζ	Ζῆτα	Zeta z	7.
H η η	Ἡτα	Eta e <i>longum</i>	8.
Θ θ θ	Θῆτα	Theta th.	9.
I ι ι	Ἰῶτα	Jota i <i>vocal</i>	10.
K κ κ	Κάππα	Kappa c k q	20.
Λ λ λ	Λάμβδα	Lambda l	30.
M μ μ	Μυ	My m	40.
N ν ν	Νυ	Ny n	50.
Ξ ξ ξ	Ξι	Xi x	60.
O ο ο	Ομικρὸν	Omicron o <i>parvū seu breve</i>	70.
Π π π	Ρι	Pi p	80.
Ρ ρ ρ	Ρῶ	Rho r	100.
Σ σ σ	Σιγμα	Sigma s	200.
Τ τ τ	Ταυ	Tau t	300.
Υ υ υ	Υψιλὸν	Ypsilon y <i>ū tenue vel exile</i>	400.
Φ φ φ	Φι	Phi ph f.	500.
Χ χ χ	Χι	Chi ch	600.
Ψ ψ ψ	Ψι	Psi ps bs	700.
Ω ω ω	Ωμέγα	Omega O <i>magnū sive lōg.</i>	800.
ς notat	δ. η 90. θ 900. α 1000 β. 2000. &c.		

LITERÆ dividuntur in	VOCALĒS	Simplices, quæ sunt ratione	}	1. quantit.	Longæ: η ω Breves: ε ο Ancipites: α ι υ	
				2. qualit.	mutabiles: α ε ο immutab. η ι υ ω	
				3. Situs	præposit. α ε η ο ω subjunctivæ: ι υ	
	&	CONSONAN- TES, quæ sunt	Geminatas seu diphthō- gos, quæ sūt	}	proprie	mutabil. α ι α υ ο immutab. η δ ε
					improprie	α η ω υ η υ ω
				Mutæ	Tenuēs: π κ τ Mediae: β γ δ Aspiratæ: φ χ θ	
				Semivocal.	Liquidae, λ μ ν ρ Duplices ζ ξ ψ μοναδικόν σ	

ACCENTUS sunt Tres:

ACUTUS (´) qui si collocetur in ultima syllaba, dicitur vox oxytona; ut Θεός. si in penultima; paroxytona: ut λόγος. si in antepenultima proparoxytona; ut άνθρωπος.

GRAVIS (̀) qui habet locum expressè in ultimâ, ut τιμή, & implicite in omni syllaba, non signatâ alio accentu; diciturq; vox barytona. (Hujus accentus usus solium est in contex-

tu: vid. Reg. X. de Accent. Nam extra contextum ubicunque scribitur, est acutus & vocem elevat, ut πμή, Θεός.)

CIRCUMFLEXUS (˘) qui occupat syllabam ultimam, & vocabulum dicitur *perispomenon*: ut ποιῶ. vel penultimam; & dicitur *properispomenon*. ut βοῶτε.

SPIRITUS sunt Duo.

ASPER (´) valet h: ut ὤς. LENIS (ˊ) non auditur, ut ἀλλᾶ. Dictio à vocali vel diphthongo incipiens alterum possidet è spiritibus, & semper asperum, reliquæ frequentius lenem.

Et Consonans ρ in principio aspiratur, ut ῥῶμα. in medio verò si geminetur, priori loco levigatur, posteriori aspiratur, ut πῶρρω.

APOSTROPHUS (´) est nota abjectæ vocalis α ε ι ο, aut diphthongi, αι οι, ob sequentem vocalem vel diphthongum initialem, ut παντ᾽ ἔλεγον, quæ si aspi-retur. migrat præcedens tenuis in aspiratam, ut νυχθ' ὄλην pro νύκτα ὄλην. Interdum vocalis initialis eliditur, ut ἀρετή' τι.

DIÆRESIS (¨) est unius syllabæ in duas divisio; πει, παῖς pro παῖς: DIASTOLE sive HYPHEN ut ὄ, τι.

SYNALOEPHE, est duarum vocalium vel Diphthongorum in unam contractio, ut ἔτος αὐτή. ἔτω, pro ὁ αὐτός, ἡ αὐτή, τὸ αὐτὸ. τένομα pro τὸ ὄνομα, κἄν pro καὶ εἰάν.

Reliquæ Figure videantur in Prosodia.

N ante $\gamma \kappa \xi \chi$ mutatur in γ , ut $\acute{\epsilon}\gamma\gamma\acute{\iota}\nu\omicron\mu\alpha\iota$,
& hinc Γ ante $\gamma \kappa \xi \chi$ sonat ut ν , ut $\acute{\alpha}\gamma\gamma\epsilon\lambda\omicron\varsigma$.

N ante $\mu \beta \phi$ transit in μ , ut $\acute{\epsilon}\mu\mu\acute{\epsilon}\nu\omega$.

N additur Dat. plur. in ι , & Tertius Personis in ϵ & ι desinentibus sequente vocali; ut $\lambda\acute{\epsilon}\xi\sigma\iota\nu$, $\acute{\epsilon}\tau\upsilon\pi\lambda\epsilon\nu$, $\acute{\alpha}\gamma\gamma\epsilon\sigma\iota\nu$, $\acute{\iota}\xi\alpha\sigma\iota\nu$.

INTERPUNCTIO eadem est cum Latinis quoad (,) & (.) Sed (;) Latinorum, Græcis est nota interrog. Et (:) unico saltem puncto ad superiorem literæ partem notant, ut $\theta\epsilon\acute{\omicron}\varsigma$.

II. PARS.

DE ETYMOLOGIA.

PARTES ORATIONIS sunt octo:

Articulus, Nomen, Pronomen, Verbum, Participium, Adverbium, Conjunctio, & præpositio. (*Interjectiones numerant Græci inter adverbia.*)

CASUS sunt quinque:

Nominativus, Genitivus, Dativus, Accusativus, Vocativus.

NUMERI tres: Singul. dualis, Pluralis; (*utimur duali cum sermo est de duobus cujus usus licet sit rarissimus, tamen in hac tertia editione additur, propter querelam quorundam Præceptorum, quibus interim suadetur, ne inutilibus Præceptis discipulos in initio onerent.*)

ARTICULUS.

Est duplex: Præpositivus & Postpositivus.

Præ-

PRÆPOSITIVUS nominibus præponitur,
ut apud Latinos hic, hæc, hoc.

M.	ὁ, τῶ, τῷ, τὸν,	{ τῶ, τῶν,	{ οἱ, τῶν, τοῖς, τοῖς.
F.	ἡ, τῆς, τῇ, τὴν,	{ τῆ, τῶν,	{ αἱ, τῶν, ταῖς, ταῖς.
N.	τὸ, τῶ, τῷ, τὸ,	{ τὸ τῶν	{ τὰ, τῶν, τοῖς, τὰ.

POSTPOSITIVUS vocibus subjungitur,
ut Relativ. *Qui, quæ quod.*

M.	ὅς, ὅ, ὃν,	{ ὃν, οἶν,	{ οἱ, ὧν, οἷς, ὅς.
F.	ἣ, ἥς, ἣ, ἣν,	{ ἣ, αἶν,	{ αἱ, ὧν, αἷς, ἣς.
N.	ὃ, ὅ, ὃ, ὃ,	{ ὃν, οἶν,	{ ἃ, ὧν, οἷς, ἃ.

Pro Vocativo utimur Adverbio vocandi ὦ.

NOMEN.

DECLINATIONES Nominum sunt decem:

Quinque SIMPLICES, quarum quatuor primæ dicuntur parisyllabicae, quinta autem imparisyllabica.

Et quinque CONTRACTÆ, quæ ex quinta simplicium oriuntur.

Terminationes & Genera omnium Declinationũ.

SIMPL.	}	1.	ας, ης, Mascul. ut αἰνείας, θεύσης.
		2.	α, η, Fœmin. ut Μῆσα, τιμή.
		3.	ος, Masc. Fœm. Comm. λόγος.
			ῶς, ἀνθρωπῶς.
		ον, Neutr. ut ξύλον.	
4.	ως, Masc. Fœm. Comm. μενέλεως.		
	ἄλως, ἔυγως.		
5.	ων, Neutr. ut ἔυγαν.		
	α, ι, υ, ω, ν, ρ, σ, ξ, ψ, singulorum generum.		

CONTRACT.	1.	}	ης, Masc. Fœm. Comm. Δη-		
			μοῦ, ἑνης, &c.		
			ες, ος, Neut. ἀληθές, τέχνη.		
			2.	}	ις, Masc. Fœm. ὄφις, πίσις,
			ι, Neutr. σίνηπι.		
3.	}	εὺς, Mascul. βασιλεὺς.			
4.		ω, ως, Fœm. λητὼ αἰδῶς.			
5.		ας pur. & ρας Neut. κρέας, κέρας			

SIMPLICIUM DECLINATIO.

1.	}	ας α αν α		α αν		αι ων αις ας αι
		ς η ην η				αι ων αις ας αι

(NB. 1. Quedam formant Genit. per $\tilde{\alpha}$, ut $\Delta\rho\chi\tilde{\alpha}\varsigma$, $\tilde{\alpha}$. 2. Atticè omnis Vocativus similis est nominativo: 3. Nomina in της & ποëtica τυ της, & composita cum verbis μετρέω, πωδέω, τρίβω, habent in Voc. α)

2.	}	α αν α		α αν		αι ων αις ας αι
		ης η ην η				αι ων αις ας αι

(NB. finita in δα, φα, ρα, & α purum, retinent α in toto singulari)

3.	}	ος ε		ω οιν		οι οιν οισ
		ου ουν		α α α		

Neutra habent tres casus similes, Nom. Lucas. & Vocat. qui casus in plurali exeunt in οι.

4.	}	ως ως		ων ων		ω ω ω
		ων ων		ω ω ω		

Atticorum propria est hæc Quarta Declinatio, & formatur à tertia, ubi *o* & *a* vertuntur in *ω*, *ι* subscribitur *υ* verò abjicitur.

5.	$\left. \begin{array}{l} \alpha \iota \upsilon \\ \omega \nu \rho \\ \sigma \xi \psi \end{array} \right\} \text{os } \iota \alpha \text{ Sim. N.}$	$\left \begin{array}{l} \epsilon \text{ οιν} \\ \alpha \end{array} \right $	$\left. \begin{array}{l} \epsilon \varsigma \\ \alpha \nu \sigma \iota \end{array} \right\}$	$\left. \begin{array}{l} \alpha \varsigma \epsilon \varsigma \\ \alpha \alpha \end{array} \right\}$

GENITIVUS in hæc quintá Declinatione Nominativum superat, & variè formatur, ubi consulendus est uisus & prolixiora præcepta grāmāt.

ACCUSATIVUS regulariter exit in *a*. sed Nomina in *is* *us* *aus* & *ys*, quorum Genitivus definit in *os* purum faciunt, Accus. per *υ*, ut ὄφισ, ὄφις, ὄφιν, &c. Verum Barytona in *is* & *us* declinata non purè, per *υ* & *a*, ut ἔρις, ἔρις, ἔριδα & ἔριυ.

VOCATIVUS idem cum Nominativo. Excipe 1. flexa per *υτ*, quæ ablato *τ* formant Vocat. ut λέων, λέοντ, λέον. 2. Adjectiva in *λυ* & *εις*, quorum neutrum in *εν*, ut τέρην, τὸ τέρεν, ὦ τέρεν. 3. Barytona in *ωρ* flexa per *ος*, & *ων* per *ος*, formant Vocativum à Genit. abjecto *ος*, ut ῥήτωρ, ῥήτορ; 4. Gravitona in *ηρ*, quæ habent *ερ*, ut μήτηρ, ὦ μήτηρ. sic Acuta quatuor, πατήρ, δαήρ, σωτήρ, ἀνήρ. ὦ, πάτερ, δάερ, σῶτερ, ἀνερ. (ubi accentus retrahitur.) 5. Gravitona in *is* & *us*, item definitia in *eis* & *ys*, quorum Genit. in *os* purum definit, deponunt *σ*, ut ὄφισ, ὦ ὄφι, &c. sic πῆις, ὦ πῆι. 6. Propria in *ης* i. cont. & nonnulla Appellativa habent *ης*, ut Δημοδένης.

GRAMMATICÆ GRÆCÆ II. PARS
 Δεμόθενες. item ω & ως 4. cont. habent οι,
 ut αιδως, αιδοι.

DATIVUS PLURALIS fit à singulari po-
 sito σ ante ι & abjectis literis δ θ ν τ, ut βότρυι
 βότρυσι πᾶνι πᾶσι. Quod si tum penult. quæ
 in singulari longa fuit positione, corripitur,
 fiet diphthongus, ut λέοντι, λέεσι, aut pro-
 ducetur vocalis anceps, ut ἰσάντι, ἰσᾶσι.

Quæ in ξ, ψ, aut diphthongum exeunt,
 addito ι, faciunt Dat. pluralem, ut ἀραψι,
 βασιλεῦσι (sed πῆξ facit ποσὶ, ῥῆξ, ὠσὶ.)

Nomina in ηρ, quæ in Genit. Syncopen pa-
 tiuntur, faciunt Dat. plur. in ᾶσι, ut πατήρ,
 πατέρη, τρὸς, πατράσι.

CONTRACTORUM DECLINATIO.

I.	{ <table border="0"> <tr> <td>ος</td> <td>ει</td> <td>η</td> <td></td> </tr> <tr> <td>ης</td> <td>εος</td> <td>εἰ</td> <td>εἶ</td> </tr> <tr> <td>ες</td> <td></td> <td>ες</td> <td>ες</td> </tr> <tr> <td></td> <td>ος</td> <td>ος</td> <td>ος</td> </tr> </table>	ος	ει	η		ης	εος	εἰ	εἶ	ες		ες	ες		ος	ος	ος	<table border="0"> <tr> <td>η</td> <td>οῖν</td> </tr> <tr> <td>εε</td> <td>εοῖν</td> </tr> <tr> <td>η</td> <td>οῖν</td> </tr> <tr> <td>εε</td> <td>εοῖν</td> </tr> </table>	η	οῖν	εε	εοῖν	η	οῖν	εε	εοῖν	<table border="0"> <tr> <td>εις</td> <td>ῶν</td> <td>εις</td> <td>εις</td> </tr> <tr> <td>εες</td> <td>εῶν</td> <td>εοι</td> <td>εας</td> </tr> <tr> <td>η</td> <td></td> <td>η</td> <td>η</td> </tr> <tr> <td>εα</td> <td></td> <td>σα</td> <td>α</td> </tr> </table>	εις	ῶν	εις	εις	εες	εῶν	εοι	εας	η		η	η	εα		σα	α
		ος	ει	η																																							
		ης	εος	εἰ	εἶ																																						
		ες		ες	ες																																						
	ος	ος	ος																																								
η	οῖν																																										
εε	εοῖν																																										
η	οῖν																																										
εε	εοῖν																																										
εις	ῶν	εις	εις																																								
εες	εῶν	εοι	εας																																								
η		η	η																																								
εα		σα	α																																								

2.	{ <table border="0"> <tr> <td>ις</td> <td>ιως</td> <td>ιι</td> <td>ιν</td> <td>ιι</td> </tr> <tr> <td>ις</td> <td></td> <td>ις</td> <td>ις</td> </tr> <tr> <td></td> <td></td> <td>ις</td> <td>ις</td> </tr> <tr> <td></td> <td></td> <td>ις</td> <td>ις</td> </tr> </table>	ις	ιως	ιι	ιν	ιι	ις		ις	ις			ις	ις			ις	ις	<table border="0"> <tr> <td>ις</td> <td>οῖν</td> </tr> <tr> <td>ις</td> <td>οῖν</td> </tr> <tr> <td>ις</td> <td>οῖν</td> </tr> <tr> <td>ις</td> <td>οῖν</td> </tr> </table>	ις	οῖν	ις	οῖν	ις	οῖν	ις	οῖν	<table border="0"> <tr> <td>ις</td> <td>ων</td> <td>ισι</td> <td>ιας</td> <td>ις</td> </tr> <tr> <td>ις</td> <td></td> <td>ις</td> <td>ις</td> </tr> <tr> <td>ια</td> <td></td> <td>ια</td> <td>ια</td> </tr> <tr> <td></td> <td></td> <td></td> <td></td> </tr> </table>	ις	ων	ισι	ιας	ις	ις		ις	ις	ια		ια	ια				
		ις	ιως	ιι	ιν	ιι																																							
		ις		ις	ις																																								
				ις	ις																																								
		ις	ις																																										
ις	οῖν																																												
ις	οῖν																																												
ις	οῖν																																												
ις	οῖν																																												
ις	ων	ισι	ιας	ις																																									
ις		ις	ις																																										
ια		ια	ια																																										

NB. Jones hæc nomina flectunt per ε, sicut
 quæ Crasis primæ declinationis, τῶ ὄφει, ὄφει,
 οἱ ὄφεις, ὄφεις. Atticè Gen. sing. est in εως,
 plur. in εων, accentu in antepen.)

3.	{ <table border="0"> <tr> <td>εὐς</td> <td>εὐος</td> <td>εἰ</td> <td>εἶ</td> <td>εῦ</td> </tr> <tr> <td>ἦος</td> <td>ἦι</td> <td>ἦα</td> <td></td> </tr> </table>	εὐς	εὐος	εἰ	εἶ	εῦ	ἦος	ἦι	ἦα		<table border="0"> <tr> <td>ἦ</td> <td></td> </tr> <tr> <td>εε</td> <td>εοῖν</td> </tr> </table>	ἦ		εε	εοῖν	<table border="0"> <tr> <td>εἶς</td> <td>εἶς</td> <td>εἶς</td> </tr> <tr> <td>εες</td> <td>εῶν</td> <td>εῦσι</td> </tr> <tr> <td>εας</td> <td>εας</td> <td>εες</td> </tr> </table>	εἶς	εἶς	εἶς	εες	εῶν	εῦσι	εας	εας	εες
		εὐς	εὐος	εἰ	εἶ	εῦ																			
		ἦος	ἦι	ἦα																					
ἦ																									
εε	εοῖν																								
εἶς	εἶς	εἶς																							
εες	εῶν	εῦσι																							
εας	εας	εες																							

NB.

(NB. Jonica est hæc flexio per ᾗϙ, &c. Attici Gen. sing. formant per εως.)

4.	$\begin{matrix} \tilde{\omega} & \tilde{\xi}\varsigma & \tilde{\omicron}\iota & \tilde{\omega} \\ \omega & \acute{\omicron}\omicron\varsigma & \acute{\omicron}\iota & \acute{\omicron}\alpha & \acute{\omicron}\iota & \acute{\omega} \end{matrix}$	$\begin{matrix} \acute{\omega} & \acute{\alpha}\iota\nu \end{matrix}$	$\begin{matrix} \acute{\omicron}\iota & \tilde{\omega}\nu & \tilde{\omicron}\iota\varsigma & \tilde{\xi}\varsigma & \acute{\omicron}\iota \\ \text{ut in Tertia simpl.} \end{matrix}$
----	--	---	---

5.	$\begin{matrix} \omega\varsigma & \alpha \\ \alpha\omicron\varsigma & \acute{\alpha}\iota \\ \alpha\varsigma & \alpha\tau\omicron\varsigma \end{matrix}$	$\begin{matrix} \alpha & \omega\nu \\ \alpha & \acute{\alpha}\omicron\iota\nu \end{matrix}$	$\begin{matrix} \alpha & \tilde{\omega}\nu & \alpha & \alpha \\ \alpha\alpha & \acute{\alpha}\omega\nu & \alpha\alpha & \alpha\alpha \\ \alpha\tau\alpha & \acute{\alpha}\tau\omega\nu & \alpha\sigma\iota & \alpha\tau\alpha & \alpha- \\ & & & & (\tau\alpha) \end{matrix}$
----	--	---	---

Exempla petantur ex tabula prima

Declinationibus Contractis annumerantur.

1. ὈΛΟΠΑΘῆ, ut νόϙ νξς, νόϙ νξ, &c. ὅς ἐον ὅς ξν, ὅς ἐξ ξ. πλακόεις κξς, -κόεντ ϙ κξντ ϙ.

2. ὈΛΙΓΟΠΑΘῆ, sic in quibusdam Casibus contrahuntur quædam adject. finita in υς & ξς & comparat. in ων, ut ἡδύς τῶ ἡδεί ἐϊ, τὸν μείζονα, μείζονα & μείζω, μείζονες οες ξς. ονας, οας, ξς.

ANOMALA sunt usu cognoscenda; pro ut

Anomala Numeris

Singularia tantum, ὁ ἀήρ, ἡ γῆ, τὸ πῦρ.

Pluralia tantum, αἱ Ἀθῆναι, τὰ Γενέσια, τὰ χαριστήρια, &c.

Generibus,

Sing. Masc. pluralia v. neutra, ὁ δεσμός, τὰ δεσμά. ὁ ζυγός, τὰ ζυγά, ὁ νῶτες, τὰ νῶτα, ἔρετρος, α &c.

Sing. Fœm. pluralia vero neutra, ἡ δίφρος, τὰ δίφρα. ἡ κέλευθος, τὰ κέλευθα. ἡ ταρταρος, τὰ ταρταρα.

70 GRAMMATICÆ GRÆCÆ II. PARS
*Casibus & Declinationibus (quæ etiam
 Heteroclitica dicuntur.)*

Ὁ Ἰησῆς, τῷ Ἰησῆ, τῷ Ἰησῆ, τὸν Ἰησῆν, ὦ Ἰησῆ.

Ὁ μωσῆς, μωσῆς, μωσεὺς & μωσεύς, τῷ μωσῆ & μωσῆ, τὸν μωσέα & μωσῆ.

Ὁ ζεὺς (item δις δὴν δάν ζῆν ζῆν ζῆς ζῆς δεύς βδεύς σδεύς) τῷ διός, τῷ διί, τὸν διά, ὦ ζεῶ. Item ζῆν, ζῆνός, ζῆνί, ζῆνας.

Ὁ ἄρης, τῷ ἄρῃ, ἄρηλος & ἄρεος. &c.

Ὁ ἦος, τῷ ἦῃ, τῷ ἦῳ, τὸν ἦον, ὦ ἦε. & ἦε-
 υς, ἦεος, ἦεῖ, ἦεα, ἦεῦ.

Τὸ γόνυ, τῷ γόνυος (& per metath.) γυνός & τὸ γόνας, τῷ γόναλος. τὸ ὕδωρ, τῷ ὕδατος, & τὸ ὕδος, ὕδεος. &c.

Ὁ μέγας, & ὁ πολὺς, plurimos casus formant ab inusitatis μεγάλος & πολλός. ut μεγάλα, μεγάλῳ, μέγαν, sic πολλῶ, πολλῷ, πολὺν. Fem. μεγάλη, ης, η, ην, πολλή, ἥς, ἥ, ἦν. Neut. μέγα, μεγάλῃ, μεγάλῳ, μέγαλο. πολὺ, πολλῶ, πολλῷ, πολὺ. vid. cetera in Lexicis.

ΜΟΤΙΟ ΑΔΙΕΚΤΙΝΟΡΟΝ fit per tria genera & quidem vel tres terminationes ut καλός-ῆ, ὄν, (Adjectiva in os purum & in ros formant foem. α, ut ἅγιος, ἰα, ἰον, εχθρός, α, ὄν, paucis exceptis) vel duas terminationes ut ὁ καὶ ἡ μέγιστον καὶ τὸ μέγιστον ὁ καὶ ἡ αἰώνος & τὸ αἰώνιον. vel unquam ut, ὁ, ἡ, τὸ μάκαρ.

Moventur & quædam *Substantiva*, ut ὁ βασιλεύς, ἡ βασίλισσα. ὁ δεσπότης, ἡ δεσποτίς & δεσποινα, ἡ ψάλτης, ἡ ψάλτρια. ὁ λέων, ἡ λέαινα.

COMPARATIO fit per tres gradus, *Comparativus* mutat σ positivi in περι, *Superl.* in περι, præcedente ο vel ω. ο si ος in positivo præcedat vocalis naturâ vel positione longa: ut ἐνδοξ, ὅπερ, ὅταρ. ω verò si præcesserit brevis vel anceps, ut σοφός, ὡπερ, ὡτατος. Sed κενός, σενός, ἴσος, & ἰκανός, habent ο & ω.

Adjectiva aliarum terminationum sic comparantur, σώφρων, σωφρονέστερ, ἔσχατος. μέλας, ἀντερος. χαλκίς, ἰέστερος. εὐσεβής, ἔσερος. ἀπλῆς, ἔσερος, ἐυρῆς, ὑπερος, &c.

Irregularia sunt μέγας, μείζων, μέγιστος. καλός χαλκίων, κάλλιστος. quæ ulu addiscuntur.

A Comp. & Superl. alia formantur interdum comparativa & superlativa, ut ἐλάχιστος, ἐλαχιστότερος, &c.

DERIVATIVA Nomina sunt.

1. *Patronymica*, ut πριαμίδης, Κρονίδης.
2. *Possessiva*, ut ἀνθρώπινος sive ἀνθρωπικός.
3. *Gentilia*, ut ῥωμαῖος, ἰταλός.
4. *Diminutiva*, ut ἀνθρωπίσκος, νεανίσκος.
5. *Denominativa*, ut κακότης, Φιλία.
6. *Verbalia*, quæ deducuntur à Præt. Pass. & Med.

(α) A Præteriti passivi prima personâ formantur ea, quæ exeunt in μα, μος, μαι, &c.

12 GRAMMATICÆ GRÆCÆ II. PARS
&c. ut πίνημα, ψαλμός, φιλήμων. ἄ
ψάλλω, φιλέω.

à *Secunda*, quæ in ις, ία, ut λέξις, θυσία,
ἄ λέγω, θύω.

à *Tertia* quæ in τος, τῆς, τῆρ, τωρ, τήριον,
τρων. ut ἀκροσός, ποιητής, χαρρακλήρ, κοσ-
μήτωρ, ποτήριον, δίδακτρον.

Ab hac 3. persona Præt. pass. formantur quoq;
Verbalia in τέον, quæ suppleunt vicem Gerundij
in *Dum*, ut γραπτέον, ἄ γράφω: quando v. mo-
ventur per tres terminationes, induunt naturam
adjectivi, ut γραπτέος, ἑῶ, ἑόν, scribendus a. um.

(β) A Præt. med. quæ in ος, η, ut τύπος, πο-
μῆ & τόμος, ἄ τύπω τέμνω, &c.

7. *Numeralia*, quæ sunt vel

(α) *Cardinalia*, quæ inter derivativa merito
non numeranda sunt, ut εἷς, δύο, τρεῖς,
τέσσαρες, quæ declinantur vide lexicon)
πέντε, ἕξ, ἑπτὰ, ὀκτώ, ἐννέα, δέκα, ἑν-
δεκα δώδεκα, δεκατρεῖς &c. εἴκοσι, ἐι-
κοσιεῖς, εἴκοσιδύω &c. τριάκοντα, τεσσα-
ράκοντα, πενήκοντα, ἑξήκοντα, ἑβδομή-
κοντα, ὀγδοήκοντα, ἐννεήκοντα, quæ usq; ad
ἑκατόν, non declinantur, Cætera flectuntur,
ut Διακόσιοι, αι, α, τετρακόσιοι, αι, α, &c.

(β) *Ordinalia*, ut πρῶτος, δεύτερος, τρίτος,
τέταρτος, πέμπτος, ἕκτος, ἑβδομος, ὀγ-
δοος, ἑνάτος, δέκατος, ἐνδέκατος, δευκα-
δέκατος, &c. εἰκοστός, τετρακιστής, &c. ἐ-
κατοστός, Διακιστοστός, &c. χιλιαστός, δισ-
χιλι-

χιλιοσὸς, &c. μυριοσὸς, δις μυριοσὸς, &c.

Hinc substantiva, μὴνας, ἑνιαῖος; δύοας, τριμῆας, τετραῖας, πεντάας, ἑξῆας, ἑπτάας, ὀγδοῖας, ἐνεκάας, δεκάας, ἑκατόντάας, χιλιάας, μυριάας,

(γ) Multiplicativa, ut ἀπλῆς, τριπλῆς, &c. Ad adverbia referuntur, ἀπαξ, δὶς, τρεῖς, τετράκις, δεκάκις, ἑκατοντάκις, χιλιάκις, μυριάκις.

De Mensibus & Diebus singulorum mensium apud Græcos, videatur Janua Ling. Græca, vers. 780. & 781.

PRONOMEN.

Pronomina sunt 17. ἐγὼ, σὺ, ἔμενος, σὺς, εὖς, νωίτερος, σφωίτερος, ἡμέτερος, ὑμέτερος, σφέτερος, ἔτος, ἑκείνος, αὐτός, ἐμαυτῶ, σεαυτῶ, ἑαυτῶ.

Tria Pronomi. peculiariter declinantur.

μῶ μοι με [νῶ νῶν]

1. Εγὼ ἐμῶ ἐμοὶ ἐμέ [νῶι νῶιν] ἡμεῖς ἡμῶν ἡμῖν ἡμᾶς.

2. Σὺ σῶ σὺ σὲ [σφῶι vel σφῶ σφῶιν vel σφῶν] ὑμεῖς ὑμῶν ὑμῖν ὑμᾶς.

3. ἔ οἱ ἔ [σφῶε vel σφέ σφῶιν vel σφῖν] σφέις σφῶν σφῖσι σφᾶς.

Reliqua sequuntur inflectionem nominum, in secundâ & tertiâ Simp[li]. Sic

ἔτος τέττε· τέττω τέττον ὦ ἔτος [τέττω τέττοιν] ἔρι τέτων τέρις τέτεις ἔρι.

αὐτη ταυτης τάυτη τάυτην αὐτη [παῦτα παῦταιν] αὐται τέτων ταύτοις ταύτους αὐται.

14 GRAMMATICÆ GRÆCÆ II. PAR S
 ἦστο τῆς τῆτω ἦστο ἦστο [τῆτω τῆτων]
 ταῦτα τῆτων τῆτις ταῦτα ταῦτα.

Composita pronomina primæ & secundæ Personæ solum in singulari inflectuntur, ut
 ἑμαυτῆς ἑμαυτῶ ἑμαυτὸν. στυτῆς στυτῶ στυτὸν
 ἑμαυτῆς ἑμαυτῆ ἑμαυτὴν. στυτῆς στυτῆ στυτὴν
 ἑμαυτῆς ἑμαυτῶ ἑμαυτὸ. στυτῆς στυτῶ στυτὸ.

Tertiæ vero personæ prom. in utroq; numero, ut
 ἑαυτῆς ἑαυτῶ &c. pl. ἑαυτῶν & σφῶν αὐτῶν &c.

Pronomen *indefinitum* est δῆνα quidam;
 declin. vero sic: ὁ, ἡ, τὸ δῆνα, G. δῆνος; D. δῆνι;
 Ac. δῆνα, & ὁ, ἡ, τὸ δῆνα; G. δῆνατος, &c. &
 G. δῆνα, D. δῆνα, &c.

VERBUM

CONJUGATIONES Verborum numerantur 13. Sex Barytonæ: tres circumflexæ & quatuor verborum in μι.

Barytonarum terminationes, in

Presenti	Futuro	Præterito
1. βω πω φω πτω.	ψω.	φα.
2. γω κω χω κτω.	ξω.	χα.
3. δω τω θω.	σω.	κα.
4. ζω σσω.	ξω vel σω.	χα vel κα.
5. λω μω νω ρω.	λῶ μῶ νῶ ρῶ.	κα.
6. ω ῥωrum.	σω	κα.

NB. In quinta Conjug. ultima futuri circumflexitur, penultima vero corripitur, quod fit aut abjiciendo alteram immutabilem, ut ψάλλω, ψαλλῶ. aut vocalem subjunctivam, ut

ἀείρω, ἀερώ, aut brevianādo ancipitem, ut
 κείνω, κείνω, huc refer Fut. Att. 4. conjug. ἴω.

Ad sextam Conjug. referantur quedam con-
 iuncta, ut ἀλέξω pro ἀλ-ξέω, ἀλέξω, pro ἀεξέω,
 εἶψω pro εἶφέω, sic πέσσω, sicco.

MODI sunt quinque.

TEMPORA novem.

NUMERI tres.

PERSONÆ tres &c.

VERBUM ACTIVUM.

INDICATIVUS.

Præf. τύπω εἰς εἰ, εἶτον εἶτον, ὀμεν εἶτε ὄσι.

Imp. ἐτύπων ὄς ε, εἶτον εἶτην, ὀμεν εἶτε ὄν.

Perf. τέτυφα ἄς ε, ἄτον ἄτον, ἀμεν ἄτε ἄσι.

Plus. ἐπέτυφειν εἰς εἰ, εἶτον εἶτην, εἶμεν εἶτε εἶσιν

a. 1. ἐτύψα ἄς ε, ἄτον ἄτην, ἀμεν ἄτε ἀν.

a. 2. ἐτύπων ες ε, εἶτον εἶτην, ὀμεν εἶτε ὄν.

F. 1. τύψω εἰς εἰ, εἶτον εἶτην, ὀμεν εἶτε ὄσι.

F. 2. τύπω ὄς εἰ, εἶτον εἶτον, ὀμεν εἶτε ὄσι.

IMPERATIVUS.

Præ. Im. τύπε ἔτω, εἶτον ἔτων, εἶτε ἔτωσαν

Per. Plu. τέτυφε ἔτω, εἶτον ἔτων, εἶτε ἔτωσαν

a. 1. τύψον ἄτω, ἄτον ἄτον, ἄτε ἄτωσαν

a. 2. τύπε ἔτω, εἶτον ἔτων, εἶτε ἔτωσαν.

OPTATIVUS.

P. 1. τύποιμι οἰς οἰ, οἶτον οἶτην, οἶμεν οἶτε οἶεν

P. P. τετίφοιμί οἰς οἰ, οἶτον οἶτην, οἶμεν οἶτε οἶεν

a. 1. τύψαιμι αἰς αἰ, αἶτον αἶτην, αἶμεν αἶτε αἶεν

a. 2. τύποιμι οἰς οἰ, οἶτον οἶτην, οἶμεν οἶτε οἶεν

F. 1. τύποιμι οἷς οἶ, οἶτον οἶτην, οἶμεν οἶτε οἶεν.

F. 2. τυποίμι οἷς οἶ, οἶτον οἶτην, οἶμεν οἶτε οἶεν.

(A 1. Opt. Æolicus est τύψια ας ε, &c.)

SUBJUNCTIVUS.

P. I. τύπῃω ἤς ἤ, ἦτον ἦτον, ὦμεν ἦτε ὦσι.

P. P. τετυφῶ ἤς ἤ, ἦτον ἦτον, ὦμεν ἦτε ὦσι.

a. 1. τύψω ἤς ἤ, ἦτον ἦτον, ὦμεν ἦτε ὦσι.

a. 2. τύπω ἤς ἤ, ἦτον ἦτον, ὦμεν ἦτε ὦσι.

INFINITIVUS

Præs. Imp. τύπειν. Perf. Plusq. τετυφέναι.

A. 1. τύψαι. A. 2. τυπεῖν. F. 1. τύψειν. F. 2. τυπεῖν.

PARTICIPIIUM.

Præs. Imp. τύπῃων οντι, ἔσαι ἤς, ον οντι.

Perf. Plusq. τετυφῶς ὄντι, ἦσα ας, ὄς ὄντι.

A. 1. τύψας ἀντι, ασαι ἤς, ἀν ἀντι.

A. 2. τυπῶν ὄντι, ἔσαι ἤς, ὄν ὄντι.

F. 1. τύψων οντι, ἔσαι ἤς, ον οντι.

F. 2. τυπῶν ἔντι, ἔσαι ἤς, ἔν ἔντι.

Annotationes.

Prima plur. in μεν, excludit r. dual. præterea 2. & 3. du. sunt similes, quâdo 3. pl. def. in ι vel αι.

IMPERFECTUM Formatur à præsentī, mutato ω in ον & præposito Augmento.

Præteritis enim, Aoristis & paulò post Futuro præponitur *Augmentum*, quod aoristi extra Indicativum perdunt.

Est autem AUGMENTUM duplex: Syllabicum & Temporale.

SYLLABICUM est quando Verbo incipienti à consonante præponitur ε ut ἐτυπῃον.

TEMPORALE est, quo augentur, seu mu-

T A B U L A.

Osten dens quomodo unum tempus ab altero deducitur, per Act.
Pass. & Med. Vocem, ipsi paradigmati inferenda. sc. pag. 16.

<p style="font-size: 2em; margin: 0;">{</p> <p style="margin: 0;">τύπτω</p> <p style="font-size: 2em; margin: 0;">{</p>	<p style="font-size: 2em; margin: 0;">{</p> <p style="margin: 0;">τύψω</p> <p style="font-size: 2em; margin: 0;">{</p>	<p style="font-size: 2em; margin: 0;">{</p> <p style="margin: 0;">έτυπών</p> <p style="font-size: 2em; margin: 0;">{</p>	<p style="margin: 0;">τύπτω { τυπέμι - τυπέιν - τυπέων.</p> <p style="margin: 0;"> { τυπέμεν - τυπέμεν - τυπέειν - τυπέμεν.</p>
			<p style="margin: 0;">τύπε { τυπέμι - τυπέω - τυπέιν - τυπέων.</p> <p style="margin: 0;"> { τυπέμεν - τυπέμεν - τυπέειν - τυπέμεν.</p>
			<p style="margin: 0;">έτυπών { τυπέωμεν - τυπέωμεν - τυπέωμεν - τυπέωμεν.</p> <p style="margin: 0;"> { τυπέωμεν - τυπέωμεν - τυπέωμεν - τυπέωμεν.</p>
			<p style="margin: 0;">έτυπέμεν - τυπέειν - τυπέμεν - τυπέωμεν - τυπέωμεν.</p>
			<p style="margin: 0;">έτυπέμεν.</p> <p style="margin: 0;"> { τετύπειν - τετύπειμι - τετύπειν - τετύπειν - τετύπειν.</p>
			<p style="margin: 0;">τέτυπε { τετύπειμι - τετύπειν - τετύπειν - τετύπειν.</p> <p style="margin: 0;"> { τετύπειν - τετύπειν - τετύπειν - τετύπειν.</p>
			<p style="margin: 0;">τέτυπειν { τετύπειν - τετύπειν - τετύπειν - τετύπειν.</p> <p style="margin: 0;"> { τετύπειν - τετύπειν - τετύπειν - τετύπειν.</p>
			<p style="margin: 0;">τέτυπειν - τετύπειν - τετύπειν - τετύπειν - τετύπειν.</p>
			<p style="margin: 0;">τέτυπειν - τετύπειν - τετύπειν - τετύπειν - τετύπειν.</p>
			<p style="margin: 0;">τέτυπειν - τετύπειν - τετύπειν - τετύπειν - τετύπειν.</p>

THE BIBLE

ON THE ...

...

...

...

...

...

...

...

...

tantur quantitate, verba à vocali aut diphthongo mutabili incipientia.

Mutantur vero *a* & *ε* in *η*, *ο* in *ω*, *αι* in *η*, *αυ* in *ηυ*, *οι* in *ω*, ut *ἀκῶ ἤκων*, &c.

ι & *υ* in Præsenti breves, in Præterito & aoristis sunt longæ.

NOTA 1. Attici Augmentum syllab. vertunt in temporale, & *δ* in *ηυ*, ut *ἠδωάμην*, *ἠυχόμην*.

2. Quædam verba *ε* non in *η* mutant, sed augent addito *ι*, ut *εἶχον*, *εἶπον*, &c. (& *εἶπω* augm. extra indicativum retinet, ut *εἶπέ*, *εἶπμι*, &c.) peculiaria sunt: *έθω*, Præt. med. *εἶωθα*, *έορτάζω*, *έώρταζον*.

3. Quædam *α* retinent, quædam *οι*, ut *άον*, *όινιζον*, quæ usus monstrabit.

4. *ε* literam *ρ* duplicat, ut *έρριπλον*. sic quoque præpositiones: item aliæ particule, & Nomina: ut *καταρρέω*, *άρραφος*, *δικορράφω*.

5. Poëtae pro lubitu augmentum addunt vel negligunt, etiam futuro addunt,

VERBA COMPOSITA augentur vel ab initio, vel in medio, vel utrobique.

Ab initio, 1. ubi compositio non mutat significationem simplicis, ut *έκάθιζον*.

2. Composita cum nominibus, ut *έφιλοσόφειν*.

3. Composita cum *α* priv. & *ομ*, ut *έφρόνεν*, *ωμολόγεν*.

In medio 1. ubi præpositio mutat significationem, ut *πειρήκων* *obediebam*.

2. Composita cum *έν* & *δύς*, si modò se-

18 GRAMMATICÆ GRÆCÆ II. PARS
quatur vocalis mutabilis, aliàs ab initio, ut
ἐυχερέτην sed ἐδυσύχην.

Uterobique, Verba quorum simplicia rarò aut
nunquam sunt in usu, ut ἠνώρθην ἠνώχλην,
ab ἀνορθῶ, ἐνοκλῶ.

NOTA. Præpositiones in compositis sequen-
te vocali, suam vocalem abijciunt, exceptis
πεὶ & περὶ ut πῶδε κῆω· περιάγω.

Sequente aspiratâ, mutatur tenuis in aspi-
ratam, ut καθίζω· ἐφορέω.

PERFECTUM πέτυφα.

De *ultima* Præteriti in singulis Conjugatio-
nibus dictum est prius.

AUGMENTUM hic idem quod in imper-
fecto, si fuerit temporale, vel syllabicum ε po-
sitione longum, ut ἠνυκα· ἔψαλκα· ἔρριφα.
(exceptis quibusdam que incipiunt à πη, κη, μν,
ut à πλώ, πέπλωκα.

Si vero ε fuerit breve aut anceps, repetitur
prima consonans præsentis, & pro aspirata sub-
stituitur tenuis, ut λέλεχα· γέγραφα, κέχεικα
(Excipe incipientia à γη & γρη, ut à γνώω, ἐγνώκα.

Penultima eadem est quæ futuri, ut τῶψω,
πέτυφα.

Exceptio 1. dissyllaba quintæ Conjugationis,
ε mutant in α, ut σέλω, ἐσαλκα.

2. Dissyllaba quintæ Conjug. in είνω, ίνω, ύνω,
in Præterito abijciunt ν, ut κείνω, κεινώ, κέ-
κεικα. Reliqua vero que ν retinent mutant
illud in γ, ut Φάινω, Φανῶ πέφαγκα.

3. λ & ρ manent, ut ἔψαλκα. ἐσπαρκα.

4. μ manet & assumit η , ut νεπέμηκα.

NOTA 1. Attici in verbis dissyllabis 1. & 2. Conjugationis e penult. Fut. mutant in o, ut λέγω, λέδοχα.

2. Pro augmento λε & με habent ει, ut λή-
σω εἰληφα.

3. Verbis incipientibus ab o vel ω, communi augmento præfigunt ε, ut ὀρέω, ἐώρεκα, sic Imperf. ἐώρων.

4. Præteritis incipientibus ab ε, ο, & α brevi præfigunt duas priores literas presentis, ut ὄλω, ὠλα, ὄλωλα.

PLUSQUAMPERFECTUM ἐπιτόφαι.

Fit à Perfecto, verso α in ει, & assumpto ε à fronte, si illud incipiat à consonante, quod tamen perpetuum non est.

AORISTUS 1. ἐτοψα.

A Fut. 1. ω in α mutando, & præponendo Augmentum Imperfecti, ut λέξω, ἔλεξα, interdum tamen eadem non est Characteristica, ut ἤνεγκα, ἔθηκα, ἔδωκα.

Penultima eadem quæ in futuro, ac semper naturâ aut positione longa; Cum autem in quinta Conjug. penult. futuri corripitur, hinc mutandæ sunt vocales; α futuri extra diphthongum in præsentis, in η, ut ἐψηλα; veniens autem ex αι manet, sed atticè vertitur in η, ut δ. μιαινω, ἐμίανα & ἐμίηνα. ἰνῆνο. ἡμῆνῆνο. & adsciscit ι, ut σπείρω, σπερῶ, ἐσπεισα (sed ἐκάλεσα, ἐπέλεσα, ἤρεσα, &c. pen. brevi); & u breves in fut. producantur in Aor. 1.

Fit ab imperfecto, servata characteristica Præsentis, (ubi in terminationibus πλω κλω μνω, prior consonans censetur charact.) At in quarta Conjug. futurum ξω, Figurativam habet γ, ut ὀρύξω, ὠρυγον. sed Fut. σω, habet δ, ut Φεάσω, ἐΦεαδον.

Penultima, est brevis ac fermè una ex ancipitibus α ι υ, hinc η & ω mutantur in α. αι αυ & ε abjiciunt subjunctivam, sed ει & ου, priorem, ut λήσω, ἔλαβον, &c.

Dissyllaba quinta Conjugationis pro ει capiunt α, sed trissyllaba perdunt ι ut, απείρω, ἔσπαρον ὀφείλω, ὠφελον.

VERBUM PASSIVUM.

INDICATIVUS.

Præs. τύπτομαι η επα, ὀμεζον εαδον εσζον,
ὀμεζα εαδε οντα.

Imp. ἐτυπόμην ε ετο, ομεζον εαδον ἔαδην,
ὀμεζα εαδε οντο.

Perf. πέτυμμαι ψαι πλαι, μμεζον τυφζον
τυφζον, μμεζα φζε μμένοι εισι.

Plusq. ἐτετύμμην ψο πλο, μμεζον τυφζον
τύφζην, μμεθα φζε μμένοι ησαν.

A. 1. ἐτύφζην ης η, ηζον ἦτην, ημεν ητε ησαν.

A. 2. ἐτύπην ης η, ηζον ἦτην, ημεν ητε ησαν.

F. 1. τυφζήσομαι η επα, ὀμεζον εαδον εσζον,
ὀμεζα εαδε οντα.

F. 2. τυπήσομαι η επα, ὀμεζον εαδον εαδον,
ὀμεζα εαδε οντα.

Paul.P.F. τελύψομαι η ελαι, ὀμεζον εαδον εαδον,
ὀμεζα εαδε οντα.

IMPERATIVUS.

Præs. Im. τύψις έδω, εδων έσθων, εσθε έδωσαν.

P. Pl. τέτυψο φθω, υφθον ύφθων, φθε φθασαν.

A. 1. τύφθητι ήτω, ήθον ήτων, ήτε ήτωσαν.

A. 2. τύπηθι ητω, ήθον ήτων, ήτε ήτωσαν.

OPTATIVUS.

Pr. Imp. τυπήοιμιω οιο οίτο, οίμεθον οισθον οίσθην, οίμεθα οισθε οιντο.

Perf. Pl. τετυμμένος είλω ης η, μμένω είητον είήτην, μμένοι είημεν ητε ησαν.

A. 1. τυφθείω ης η, είηθον είήτην, ημεν ητε ησαν.

A. 2. ποείω ης η, είητον είήτην, ημεν ητε ησαν.

F. 1. τυφθησίοιμιω οιο οίτο, οίμεθον οισθον οίσθην, οίμεθα οισθε οιντο.

F. 2. τυπησίοιμιω οιο οίτο, οίμεθον οισθον οίσθην, οίμεθα οισθε οιντο.

F. 3. τετυψοίμιω οιο οίτο, οίμεθον οισθον οίσθην, οίμεθα οισθε οιντο.

SUBJUNCTIVUS.

Pr. Imp. τύπωμαι η ηται, ώμεθον ησθον ησθον, ώμεθα ησθε ώνται.

Perf. Pl. τετυμμένω ω ής ή, μμένω ήθον ήθον, μμένοι ώμεν ήτε ώσι.

A. 1. τυφθώ ής ή, ήτον ήτον, ώμεν ήτε ώσι.

A. 2. τυπώ ής ή, ήθον ήθον, ώμεν ήτε ώσι.

INFINITIVUS.

Præs. Imp. τύπειαι. Perf. Plusq. τετύφθαι.

A. 1. τυφθίηναι. A. 2. τυπήναι.

F. 1. τυφθησεαι. F. 2. τυπήσεται.

F. 3. τετυψέσθαι.

PARTICIPIIUM.

Pr. Im.	τυπλόμεν	ϛ,	μένη	ης,	μενον	ϛ.
Per. Pl.	πετυμμέν	ϛ,	μένη	ης,	μενον	ϛ.
A. 1.	τυφύεις	έν	ϛ,	ῥισα	ης,	έν έν
A. 2.	τυπείς	έν	ϛ,	ῥισα	ης,	έν έν
F. 1.	τυφύομεν	ϛ,	μένη	ης,	μενον	ϛ.
F. 2.	τυπηομεν	ϛ,	μένη	ης,	μενον	ϛ.
F. 3.	τετυφόμεν	ϛ,	μένη	ης,	μενον	ϛ.

Annotationes.

PERFECTUM. τέτυμμαι.

Deducitur ab activo Præt. ubi in 1 & 2. Conjug. a mutatur in μαι, & aspirata in mediam: φ in β, & χ in γ. (verum ob Euphoniā legitur τετυμμαι pro τετυβμαι.) In reliquis autem Conjug. mutatur κα in μαι, ut κέκερκα, κέκερμαι, (exceptis quæ in 4. Conjug. χα habent) quæ in Fut. Act. habent σω hic assumunt σ, ut πείσω, σω, κα, πέπνισμαι, ἔσ. Peculiarē est à φαίνω, νῶ, γκα, πέφαμμαι, ἔσ.

Secunda persona definit in σαι actu vel potestate, (Excipe μέμνη pro μέμνησαι) Tertia in ται purum vel impurum.

2. & 3. dual & 2. plur. fiunt à 3. ūng. mutatis tenuibus ante αι in aspiratas, ut τέτυπται τέτυφον, ε, quod si tertia sing. exiat in ται purum, interponitur σ, ut νενέμηται, νενεμησθον, ε.

Tertiam pluralem circumloquimur per Præt. particip. si tertia singularis definat in ται impurum, alioquin interponitur κ, ut λελεγμένοι είσαι, νενέμηται.

NOTA I. Atticè Verba in νω, accipiunt σ.

et *μολώνω, μεμόλυσμαι, μιάίνω, μεμείασμαι.*

2. *Quæ in Act. ε in o vertterant, hic e resu-
munt, ut κλέπω, κέκλεφα, κέκλεμμαι.*

3. *Verba i. Conjug. quæ à re incipiunt cum
aliqua consonante, ε vertunt in α, ut ερέφω,
έτραμμαι. τέρεπω, τέτραμμαι.*

AORISTUS I. έύφην.

Fit à tertia Sing. Perfecti, mutatis tenuibus
in proprias aspiratas, & αi in λω.

Irregularia sunt έμνήσθην, έρρώσθην, έχρησ-
θην, à μέμνηται, &c. Item έσώθην à σέσωσαι.
Sic εύρέθην, έπηνέθην, καθυρέθην, άΦηρέθην, έρ-
ρέθην *Particip. ρήθεις, ab εύρηται, επήνηται, &c.*

ε versum in α in Præt. hic redit, ut έτρέφθην.

AORIST. I. IMPER. τύφηνι

Pro τύφηνι, ne fiat concursus duarum A-
spiratarum.

PERFECT. OPT. & SUBJUNCT.

Circumloquimur itidem in verbis Barytonis.

VERBUM MEDIUM.

*Significationem Verbi Medii ex usu scripto-
rum colligere satius est, quam ex præceptionibus.*

*Præsens & Imperf. hic conveniunt cum Pass.
Reliqua tempora formantur à cognatis tem-
poribus Act. addita terminatione passiva, præ-
terquam in Perf. & Plusquamperf.*

INDICATIVUS.

Perf. τέτυπα ας ε, ατον ατον, αμεν απε αα.

Plusq. έτετύπειν εις ει, ειτον ειτην, ειμεν ειτε ειουκ.

A. 1. έτυψάμην ω αυ, άμετον αθον άσ-
θην, άμεθα αθε αυτο.

A. 2. ἐτύπην & εἶπ, ὀμέθον εἰθον εἰθην,
ὀμέθα εἰθε οὐτ,

F. 1. τύψομαι ἢ εἶται, ὀμέθου εἰθου εἰθου,
ὀμέθα εἰθε οὐται.

F. 2. τυπέμαι ἢ εἶται, ἔμεθον εἶθον εἶθον,
ἔμεθα εἶθε ἔνται.

IMPERATIVUS.

Perf. plus. τέτυπε ἔτω, εἶθον ἔτην, ετε ἔτωσαν.

A. 1. τύψαι ἀσθω, ασθον ἀσθων, ασθε
ἀσθωσαν.

A. 2. τύπε εἰσθω, εσθον εἰσθων, εσθε
εἰσθωσαν.

OPTATIVUS.

Pc. Pl. τετύπιμι οἷς οἷ, οἷτον οἷτην, οἷμεν οἷτε οἷεν.

A. 1. τυψαίμελω αἰσ αἰτο, αἰμέθον αἰσθον
αἰσθην, αἰμέθα αἰσθε αἰντο.

A. 2. τυπίμελω οἷσ οἷτο, οἷμέθον οἷσθον
οἷσθην, οἷμέθα οἷσθε οἷντο.

F. 1. τυψοίμελω οἷσ οἷτο, οἷμέθον οἷσθον
οἷσθην, οἷμέθα οἷσθε οἷντο.

F. 2. τυπίμελω οἷσ οἷτ, οἷμέθον οἷσθον
οἷσθην, οἷμέθα οἷσθε οἷντ.

SUBJUNCTIVUS.

Perf. Pl. τετύπῳ ἢς ἢ, ἦθον ἦθον, ὠμεν ἦτε ὠσι.

A. 1. τύψωμαι ἢς ἢται, ὠμέθον ἦσθον ἦσθον,
ὠμέθα ἦσθε ὠνται.

A. 2. τύπωμαι ἢς ἢται, ὠμέθον ἦσθον ἦσθον,
ὠμέθα ἦσθε ὠνται.

INFINITIVUS.

P. Pl. τετυπένας. A. 1. τύψασθαι. A. 2. τυπέσθαι

F. 1. τύψεσθαι. F. 2. τυπέσθαι.

PARTICIPIIUM.

- Perf. τετυπῶς ὄη, ἦα ας, ὄς ὄη.
 A. 1. τυψάμενος &, μένη ης, μενον &.
 A. 2. τυπόμενος &, μένη ης, μενον &.
 F. 1. τυψόμενος &, μένη ης, μενον &.
 F. 2. τυπόμενος &, μένη ης, μενον &.

Annotationes.

PERFECTUM ΤΕΤΥΦΑΙ.

Ab Activo versâ Characteristicâ Præteriti in Character. Præsentis. At quartæ Conjug. futuri ζω, Character. est γ, & fut. σω Character. Præter. med. est δ, ut πέφραδα· πέπληγα. in sexta solum κ abjicitur, ut λέλυκα, λέλυα.

Penultima eadem est quæ in Activo, excipere futuri dissyllabi ε quod mutatur in ο & αι in οι, ut σπείρω, σπερῶ, ἔσπορα· λείβω, λείψω, λέλοιβα.

Quædam α præsentis mutant in η ut γάλλω, τέθηλα, αι verò vertitur in η, ut φαίνω, πέφηναι. καίω, κέκηαι.

FUT. 2. τυπῆμαι.

Circumflectit penult. excipiuntur ἔδομαι, πίομαι, Φάγομαι.

VERBA CIRCUMFLEXA.

Oriuntur ex sexta Baryt. & Contrahuntur in Præsentis & Imperfecto. Constituuntque Conjugationes tres, quorum

PRIMA in έω, ubi contrahitur εε in ει, εο in &, Si autem post ε sequatur vocalis longa aut diphthongus, tum ε abjicitur, ut ποιέω ῶ, ποιέεις εις, ποιέει ει· έομεν ἔμεν, έετε ειτε έεσι ἔσι, έπό, εον &ν, εεσ, εις, σε ει. έομεν ἔμεκ, έετε

Εἴτε εὐν ἔν. ποίεε εἰ, εἴτω εἴτω. ἔεστε εἴτε, εἴτωσαν εἴτωσαν. ποιέοιμι οἴμι, εἴοις οἴς, εἴοι οἴ. εἴομεν οἴμεν, εἴοιτε οἴτε, εἴοιεν οἴεν. ποιέειν εἴν. ποιέων ἄν.

Par. ποιέομαι ἔμαι, ἐη ἦ, ἔεται εἴται, &c.

SECUNDA in αω, ubi omnis contractio fit in ω vel α, In ω si post α sequatur ο vel ω, in α vero si sequatur alia vocalis, & sicubi reperitur subscribitur, υ abjicitur, ut βοάω βοῶ, αἴεις ἄς, αἴει ἄ, ἀομεν ᾶμεν, ἀετέ ᾶτε, ἀέσω ᾶσι. ἐβοάων ᾶν, αἴεις ας, αἴει α, ἀομεν ᾶμεν, ἀετέ ᾶτε, ἀέτων ᾶν. βοάει α, αἴτω ἄτω. ἀετέ ᾶτε, ἀέτωσαν ἄτωσαν. βοάοιμι ᾶμι, ἀοις ᾶς, ἀοι ᾶ. ἀοιμεν ᾶμεν, ἀοιτε ᾶτε, ἀοιεν ᾶεν.

βοάω ᾶ, ἀης ἄς, ἀη ἄ, ἀομεν ᾶμεν, ἀητέ ᾶτε, ἀωσι, ᾶσι. βοάειν ἄν, βοάων ᾶν. (reperitur tamen χρῆται χρῆσθαι, ζῆς ζῆ. ζῆ ζῆτω, pro χρᾶται &c.

TERTIA in ὀω, ubi οε, οο, ου contractantur in ε. Et οη ὀω in ω. Item οει, οη, οοι, in οι, ut χρυσόω ὦ, οἴεις οἴς οἴει οἴ, οομεν ὠμεν, οετέ ὠτε, οοσι ὠσι. ἐχρυσούων ἔν, οεε ες, οε ε. οομεν ὠμεν, οετέ ὠτε, οουεν. χρύσοε ε, οετω ὠτω. οετέ ὠτε, οετωσαν ὠτωσαν. χρυσοοιμι οἴμι, οοις οἴς, οοι οἴ. εἴομεν οἴμεν, οοιτε οἴτε, οοιεν οἴεν.

χρυσόω ὦ, οἴεις οἴς, οἴη οἴ, ὠμεν ὠμεν, οἴητε ὠτε, ὠσι ὠσι.

χρυσόειν εἴν (pro οἴν) χρυσόων ὠν

Pass. χρυσόομαι ἔμαι, ὅη οἱ, βεπαί ἔται, ἔσ.

NOTA. I. Dissyllaba I. Conjug. in prima persona sing. Ἔ prima ac tertia plur. non contrahuntur, ut πλέω, πλέομεν, πλέεσι. non enim dicimus πλέω, πλέομεν, πλέεσι. Nec ῥῶ, χῶ sed tantum ῥέω, χέω. in secunda v. Conjug. reperiuntur contracta dissyll. ut δρῶ, θλώ, κλώ.

2. Quaedam ad Duas Conjugationes pertinent ut γηρέω, ἰλεέω, ξυρέω, vel γηράω, ἰλεάω ξυράω.

3. In 1. Ἔ 2. Conjug. e ἔ α. Charact. praesentis mutantur in fut. in ηε ut ποιέω, ἦσω βοάω, ἦσω. In quibusdam vero retinentur, ut τελέω γελάω, ἀτελέω, γελάω. Sic ἀρκέω ἀρέω, ὀλέω, αἰδέω, ἀκέω. Item ἐάω, ἀκροάω, κοπιάω, φυράω, χαλάω, ὀράω, κλάω. In nonnullis est duplex Futurum, ut αἰνέω ἦσω ἔέσω. ἀλοάω ἀσω ἔῆσω.

4. In 3. Conjug. verba Derivata à Nominibus, futurum formant in ῶσω, ut χρυσάω, ἴσω, reliqua in ὄσω, ut ὁμῶω ὄσω, excipe δῶω, δῶσω.

5. Aoristum 2. Futurum 2. Ἔ Præter. mediæ tertia Conjugatio non agnoscit; neque duæ priorés, nisi facta contractione ῶ sit impurū, ut δρῆε.

VERBA IN μι

Deducuntur itidem à Verbis sextæ Conjug. in ἔω, ἄω, ὄω, ὕω. Unde quatuor eorum Con-

18 GRAMMATICÆ GRÆCÆ II. PARS
jugationes; ubi ω mutatur in μι: vocales pen-
ultimæ breves in proprias longas: & præpo-
sita in tribus primis Conjug *reduplicatione*,
quæ extra imperf. non extenditur, ut *τέω, ἔστημι*.
μι· σάω, ἴστημι· δόω δίδωμι· ζεύγνύω, ζεύγνυμι.
Est autem Reduplicatio vel *propria*, cum pri-
ma consonans (*pro aspirata tenuis*) cum i bre-
vi repetitur, ut *ἔστημι. δίδωμι*.

Impropria quando solum i præponitur, id-
que in verbis incipientibus à vocali vel στ, ut
ἔω, ἴημι· σάω, ἴστημι.

NOTA. 1. quarta Conjugatio reduplicatio-
nem ignorat; sic quædam alia, ut *Φάω, Φημί·*
Φιλέω, Φίλημι· ὄνέω, ὄνημι· νικάω νίκημι
κτάω, κτῆμι. quæ poetica sunt: Nam.

2. Poætæ nunc negligunt reduplicationem,
nunc servant, etiam in futuro, ut *διδώσω*.
nunc per ε formant, ut *τλώω, τέτλημι*.

3. υ vocalis anceps, in quarta conjug. pro-
ducitur, ut *ἔζεύγνυ, ζεύγνυμαι*.

Præsens in hisce Verbis peculiarem sibi ven-
dicat inflexionem: *Imperfectum* & *Aoristus* 2.
in 1. & 2. conjug. instectuntur more Aoristi
Passivi. quoad ult. terminationem.

Reliqua tempora sequuntur formationem
Verborum Barytonorum ut *τέθεικα, ασε, &c.*
(ubi est ei pro η) *ἔτεθείκειν, εις, ει, &c.* ac pro-
pterea hic omittuntur.

NOTA. Verba in μι carent futuro 2. Aor.
2. Pass. & Præt. Med. si circumflexa unde ori-
untur ipsæm careant, & aliàs sæpè.

PRIME CONJUGATIONIS

Ind. Præs. ἴθηναι ἡς ἡσι, ἔτον ἔτων, ἔμεν ἔτε ἔσι.

Imp. ἔθηναι ἡς ἡ, ἔτον ἔτην, ἔμεν ἔτε ἔσων

A. 2. ἔθην ἡς ἡ, ἔτον ἔτην, ἔμεν ἔτε ἔσων

Imp. Præs. ἴθετι ἔλω, ἔτον ἔτων, ἔτε ἔλωσων.

A. 2. θες θελω, ἔτον ἔτων, θετε θελωσων.

Opt. Præs. ἴθειην ἡς ἡ, ἦτον ἦτην, ἦμεν ἦτε ἦσων

A. 2. θεῖην ἡς ἡ, ἦτον ἦτην, ἦμεν ἦτε ἦσων

Sub. Præs. ἴθῶ ἡς ἦ, ἦτον ἦτον, ὦμεν ἦτε ὦσι.

A. 2. θῶ θῆς θῆ, ἦτον ἦτον, θῶμεν θῆτε θῶσι

Inf. Præs. ἴθέναι. a. 2. θῆναι.

Par. Præs. ἴθεῖς ἐνθῶ, εἶσα ἡς, ἐν ἐνθῶ.

A. 2. θεῖς ἐνθῶ, εἶσα ἡς, ἐν ἐνθῶ.

PASSIVUM.

Ind. Præs. τῖθεμαι εσαι εται, ἔμεθον εσθον
εθον, ἔμεθα εθε ενται.

Imp. ἐτιθέμεν εσο ετο, ἔμεθον εθον
εθην, ἔμεθα εθε εντο.

Imp. Præs. τῖθεσο vel τῖθε εθω, εθον εθων
εθε εθωσων.

Opt. Præs. τῖθειμην εῖο εῖτο, εἰμεθον εἶθον
εἶθην, εἰμεθα εἶθε εἶντο

Sub. Præs. τῖθῶμαι ἦ ἦται, ὠμεθον ἦθον
ἦθον, ὠμεθα ἦθε ὦνται.

Inf. Præs. τῖθεσθαι.

Par. Præs. τῖθέμεθα, μένη ἡς, μενον θ.

MEDIUM. Ubi Præs. & Imp. ut in Pass.

Ind. a. 2. ἐθέμεν εσο ετο, ἔμεθον εθον
εθην, ἔμεθα εθε εντο,

Imp.

Imp. a. 2. ἴεσο ἴεσθω, ἔσθου ἔσθων, ἴεσθε ἴεσθωσαν.

Opt. a. 2. ἴεμην ἴεῖο ἴεῖο, εἰμεθον εἰσθον εἰσθην, εἰμεθα εἰσθε εἰντο.

Subj. a. 2. ἴωμαι ἴῃ ἴῃται, ὠμεθον ἡσθον ἡσθον, ὠμεθα ἡσθε ὠνται.

Inf. a. 2. ἴεσθαι.

Part. a. 2. ἴμενον Θ ε, μένη η, μενον ε.

SECUNDE CONJUG. ACTIVUM.

Ind. Præs. ἴσημι ης ησι, αἶον αἶον, ἀμενατε ἄστω.

Imp. ἴσην ης η, ατον ἄτην, ἀμενατε ασαν.

a. 2. ἔσην ης η, ητον ἥτην, ημεν ητε ησαι.

Imp. Præs. ἴσθεσι ἄτω, ατον ἄτων, ατε ἄτωσαν.

a. 2. εῆθε ἥτω, ἥτον ἥτων ἥτε ἥτωσαν.

Opt. Præs. ἴσαιν ης η, ητον ἥτην, ημεν ητε ησαι.

a. 2. εῶν ης η, ητον ἥτην, ημεν ητε ησαι.

Subj. Præs. ἴσῶ ἄς ἄ, ἄτον ἄλον, ὠμεν ἄλε ὠσι.

a. 2. εῶ ἥς ἥ, ἥλον ἥλον, ὠμεν ἥτε ὠσι.

Inf. Præs. ἴσᾶναι. a. 2. εῆναι.

Part. Præs. ἴσᾶς ἀνί Θ , ἄσαι ης, ἀν ἀνί Θ .

a. 2. εᾶς ἀνί Θ , ἄσαι ης, ἀν ἀνί Θ .

PASSIVUM.

Ind. Præs. ἴσασμαι σαται, ἀμεθον ασθον ασθον, ἀμεθα ασθε αυται.

Imp. ἴσασμην ασσ απο, ἀμεθον ασθον ασθον, ἀμεθα ασθε αυτο.

Imp. præs. ἴσασθω ασθω, ασθον ασθων, ασθε ασθωσαν.

Opt.

Opt. Præs. ἰσαίμην αἰο αἶο, αἶμεθον αἶοθον
αἶοθην, αἶμεθα αἶοθε αἶντο.
Sub. Præs. ἰσῶμαι ἄ ἄται, ὠμεθον αἶοθον
ἄοθον, ὠμεθα ἄοθε ὠνται.

Inf. Præs. ἰσαδάμ.

Par. Præs. ἰσαίμεν ͵Ϟ ς, μένη ης, μένον ς.

MEDIUM. Præs. & Imp. ut in Pass.

Ind. a. 2. ἐσάμην ασο ασο, ἀμεθον αδοθον
ἀδοθην, ἀμεθα ασοθε αἶο.

Imp. a. 2. εἶπο ἀδω, ἀδοθον ὠδων, ἀδοθε ἀδωσαν

Opt. a. 2. εἰαίμην αἰο αἶο, αἶμεθον αἶοθον
αἶοθην, αἶμεθα αἶοθε αἶντο.

Sub. a. 2. εῶμαι ἦ ἦται, ὠμεθον ἦοθον ἦοθον,
ὠμεθα ἦοθε ὠνται.

Inf. a. 2. εἰαδάμ.

Par. a. 2. εἰαίμεν ͵Ϟ ς, μένη ης, μένον ς.

Hoc tamen Verbum med. est inusitatum.

TERTIÆ CONJUG. ACTIVUM.

Ind. Præs. Δίδωμι ως ωσι, ὄθον ὄθον, ὀμεν ὀτε ὄσι.

Imp. ἐδίδαν ως ω, ὀθον ὀθην, ὀμεν ὀτε ὀσαν

a. 2. ἔδαν ως ω, ὀθον ὀθην, ὀμεν ὀτε ὀσαν

Imp. Præs. δίδοθι ὄτω, ὀθον ὄτων, ὀτε ὄτωσαν.

a. 2. δός δότω, δόθον δότων, δότε δότωσαν.

Opt. Præs. δίδοιην ης η, ἦθον ἦτην, ἦμεν ἦτε ἦσαν.

a. 2. δοίην ης η, ἦθον ἦτην, ἦμεν ἦτε ἦσαν.

Sub. Præs. δίδῶ ὦς ὦ, ὦθον ὦθον, ὦμεν ὦτε ὦσι.

a. 2. δῶ ὦς ὦ, ὦθον ὦθον, ὦμεν ὦτε ὦσι.

Inf. Præs. δίδόναι. a. 2. δέναι.

Par. Præs. δίδες ὀν ͵Ϟ, ἔσαι ης, ὀν ὀν ͵Ϟ.

a. 2. δες ὀν ͵Ϟ, ἔσαι ης, ὀν ὀν ͵Ϟ.

PASSIVUM.

Ind. Præs. δίδουμι σοι οτι, ὁμετον οσθον οσθον, ὁμετα οσθε οντα,

Imp. ἐδιδόμην σου οτ, ὁμετον οσθον οσθην, ὁμετα οσθε οντ.

Imp. Præs. δίδου οσθω, οσθον οσθων, οσθε οσθωσαν

Opt. Præs. δίδοιμην οἷα οἷω, ὁμετον οἷον οἷον, ὁμετα οἷω οἷω.

Sub. Præs. δίδωμι ὦ ὦτα, ὦμετον ὦον ὦον, ὦμετα ὦω οἷω.

Inf. Præs. δίδου.

Par. Præs. δίδομεν & μὲνη ης, μενον & MEDIUM, Præs. & Imp. ut in Pass.

Ind. a. 2. ἐδόμεν σου οτο, ὁμετον οσθον οσθην, ὁμετα οσθε οντο.

Imp. a. 2. δόσω δόσθω, δόσθον δόσθων, δόσθε δόσθωσαν.

Sub. a. 2. δώμι δῶ δῶτα, δώμετον δῶσθον δῶσθον, δώμετα δῶσθε δῶντα.

Inf. a. 2. δόσθω.

Part. a. 2. δόμεν & μὲνη ης, μενον &

QUARTÆ CONJUG. ACTIVUM.

Ind. Præs. ζεύγωμι υσι, υθον υθον, υμεν υτε υσι.

Imp. ἐζεύγουν υς, υθον υθην, υμεν υτε υσαν

Imp. Præs. ζεύγουμι υτω, υθον υτων, υτε υτωσαν.

Inf. Præs. ζεύγουμαι.

Part. Præs. ζεύγων υντ & υσι ης, υν υντ &

PASSIVUM.

Ind. Præs. ζεύγωμαι σαι τα, υμετον υσθον υσθον, υμετα υσθε οντα.

Imp.

Imp. ἐξουγύμην υσ υτ, ύμεθον υσθον
ύσθην, ύμεθι υσθε υνθ.

Imp. Præs. ζεύγυσσ ύσθω, υσθον ύσθων, ύσθε

Inf. Præs. ζεύγυσσασθι. (ύσθωσθην.

Par. Præs. ζεύγυμένθ & μένη ης, μένον &

MEDIUM, eodem modo inflectitur.

NOTA. Polysyllaba hujus conjugationis non habent plura tempora, quae flectuntur more verborum εν μι, sed si quae habeant, ea formam Barytonorum sequuntur. Dissyllaba verò habent Aoristum 2. ut ἔδυν υς υ, ἔσθ.

ANOMALA. in μι.

Ind. Præs. ἐπι εἰς (vel εἶ) ἐσἰ, ἐσον ἐσον, ἐσμεν
ἐσε εἰσι.

Imp. ἦν ἦς ἦ (vel ἦν,) ἦτον ἦτην, ἦμεν ἦτε
ἦσαν (ἦσθα, Matth. 26. 69. pro ἦς.)

Pluf. ἦμεν ἦσαν ἦσαν, &c.

Fut. ἔσμεν ἔσθη ἔσθη, Per sync. ἔσθη &c.

Imp. Pr. ἔσω vel ἴσθι ἔσω, ἔσον ἔσον, ἔσε ἔσωσάν

Opt. Pr. εἰλω ης η, ἦτον ἦτην, ἦμεν ἦτε ἦσαν.

Fut. ἐσόμεν οἶο οἶο, οἶμεθον οἶσθον οἶσθην,
οἶμεθα οἶσθε οἶνθ.

Sub. Pr. ᾧ ἦς ἦ, ἦτον ἦτον, ᾧμεν ἦτε ᾧσθη

a. i. ἔσωμαι à quibusdam additur.

Inf. Præs. εἶναι. Fut. ἔσεσθαι.

Par. Præs. ᾧν ᾧνθ, ἔσθη ης, ᾧν ᾧνθ.

Fut. ἐσόμενθ & μένη ης, μένον &

Sunt & alia Anomala in μι ut εἰμι vado.

ἰνμι mitto. ἰνμι cupio. ἴσθμι scio. Φημι dico &c.

quorum tempora sunt rariora.

RELIQUA ANOMALA,

Quibus referta sunt omnia Lexica, adeo multa sunt, ut in Epitomen redigi queant, usitata autem, præcipuè quæ in N. T. occurrunt, eorumque nonnulla tempora indigitare lubet.

Sic ultra Imperfectum non flectuntur finita in ἄνω, εἶνω, ἄθω, ἔθω, ὕθω, ξω, σκω, χθω, λδω, νδω, & alia per plurima, quæ reliquis temporibus aut carent, aut eadem aliunde formant.

Et variant sæpè ejusdem verbi Themata, ut θνήσκω, θνείω, θνέω, θνάω, τέθνημι. Sic Φέρω, οἶω, ἐνέγκω, ἐνέχω. Ut Φέρω, F. οἶσω, (ab οἶω,) a. i. ἤνεγκα, 2. ἤνεγκον, (ab ἐνέγκω) Præter. med. ἐνήνοχα, (ab ἐνέχω.) P. P. ἤνεγμα, a. i. Pass. ἤνεχθην.

ἄγνυμι, frañgo, ἄξω, ἤξα & ἕαξα, P. m. ἤξα & ἕαξα. a. i. Pass. ἕαξην, &c.

ἄγω duco, a. 2. ἤρον & ἤραρον F. ἄξω, P. ἤχα, (& ἀγήνοχα) Imp. ἄξε.

ἄδω, ἀδέω vel ἀνδάνω, placeo. F. ἀδήσω, a. 2. ἄδον, P. m. ἤδα & ἕαδα.

ἄρέω, a. 2. εἶλον, a. 2. med. εἶλόμην, &c.

ἄιψάνομαι, F. ἤσομαι. P. ἤσθημαι. a. 2. ἠψάμην.

ἄλισκω, ἀλώσω, ἤλωκα, & εαλωκα. a. 2. ἤλων, & ἕαλων, &c.

ἄλλομαι, F. ἄλξμαι. a. i. ἠλάμην.

ἄμαρτάνω, ησω, ηκα, a. 2. ἠμαρτην.

ἄμφιέννυμι, F. ἔσω, P. P. ἠμφίεσμα.

ἄνοιγω, F. ξω, P. m. ἀνέωγα, a. i. Pass. ἠνοίχθην

- Ἀπολλύω, F. ολλέσω & ολλῶ P. ἀπόλεκα &
 ἀπολώλεκα; P. m. ἄπωλα & ἀπόλωλα.
 Ἀρέσκω, ἀρέσω, ἤρεκα, ἤρεσι.
 Ἀυξάνω, ἤσω, ηκα, ἤυξησα.
 Βαίνω, βήσομαι, βέβηκα, ἔβην.
 Βάλλω, βαλλῶ & βλήσω, βέβληκα, ἔβαλον.
 Βλαστάνω, ἤσω, ηκα, ησαι.
 Βέλωμαι (βέλη προ βέλη) ἤνομαι, ημαι.
 Βρώττω vel. βιβρώσκω, F. βρώσω &c.
 Γίνομαι & γίγνομαι, F. γενήσομαι & γενῆμαι.
 P. P. γενένημαι. P. m. γέγονα. a. i. ἐγενάμην.
 a. 2. ἐγενόμην. a. i. Παθ. ἐγενήθην. &c.
 Γράσκω, F. ἄσω, P. ακα. a. i. ασαι.
 Γινώσκω, γνώσομαι, ἔγνωκα, ἔγνω, γνώθι,
 γνώθαι, γῆς,
 γηγορέω, ἤσω, ηκα, P. m. ἐγήγορα.
 Δάκνω, δήξω, δέδηκα, ἔδακον.
 δεῖ, F. δεήσῃ, a. i. ἐδέησε. subj. δεῖ Part. δεόν.
 δεικνύω, υμι, F. δείξω, δέδεικα, (ἀ δείκοι)
 δέομαι, δεήσομαι, δεδέημαι, ἐδέηθην, (ἀ δεέομαι)
 διδάσκω, διδάξω, δεδίδακα, ἐδίδαξα.
 δοκέω, δοκήσω & δόξω, δεδόκηκα, P. m. δέδοκα,
 Παθ. δέδογμα, (Imperī. δοκεῖ)
 δύω & δύνω & δύμι, F. δύσω. a. 2. ἔδω υς υ.
 Εἶάω, εἶάσω, εἶακα, εἶασαι.
 ἐθέλω & θέλω, ἤσω, ηκα, ησαι.
 ἔθω, P. m. ἔωθαι.
 εἶδω, video, item scio, F. εἶσομαι, ἴσομαι, &
 εἶδήσω. P. ηκα, a. 2. εἶδον, (unde ἴδῃ, ἴδομαι,
 ἴδω, ἴδειν, ἴδων.) Opt. εἶδείην, Inf. εἶδέναι, Part.
 εἶδώς. P. m. οἶδα.

εἶκα, P. m. εἶκα
 ελαύνω, ἄσω, ἤλακα & ἐλήλακα.
 ἔπω, a. i. εἶπα, 2. εἶπον, Imper. εἶπέ, &c.
 ἐρυγγάνω & ἐρύγγωμαι, F. ἐρύξομαι.
 ἐρχομαι, ἐλάσομαι, ἐλήλυθα, ἤλθον.
 εὐρισκω, ἦσω, ἦκα, εὕρον, &c.
 ἔχω, ἔξω & χήσω, ἔχηκα, ἔχον. εἶχαν, &c.
 ζεύωμαι, ζεύω, &c.
 ζωνύω, ζῶσω, ἔζακα, ἔζωσμαι. &c.
 Ἡβάσκω, ἦσω, ἦκα, ἦσα, & ἦσω, ἀκα, ἀσα.
 Θάπτω, ψω, φά, ἐπιφον.
 Θνήσκω, θνήσκωμαι, τέθνηκα, ἔθανον.
 Ἰκνῶμαι, F. ἰξομαι, a. i. ἰξάμην, 2. ἰκόμην.
 Ἰλάσκομαι, ἰλάσκαμαι, ἰλασάμην, ἰλάσθην.
 Καθεζομαι, F. καθεδῶμαι.
 Καίω vel κάω, καύτω, αὐκα, a. 2. ἔκαον.
 Καλέω, ἔσω, εκα.
 κάμνω, καμῶ, κέκμηκα. ἔκαμον.
 κερδανύω υμι, ἄσω, ἀκα, ἀσα.
 κερδαίνω, F. αὐῶ & ἦσω, F. ἦκα,
 κλάζω, κλάγξω, κέκλαγχα, ἐκλαγον.
 κλαίω & κλάω, F. κλαύσω, P. κέκλαυκα.
 κορεννύω, υμι, F. κορέτω, P. κέκορεχα.
 κρύπτω, ψω, φα a. 2. ἐκρυβον, P. m. κέκρυθα.
 λαγχάνω, λήξω & ομαι. λέληχα & εἶληκα.
 a. 2. ἐλαχον, P. m. λέλαγχα.
 λαμβάνω, λήψομαι, εἶληφα, ἐλαβον,
 λανθάνω, λήσομαι, λέλησμαι, ἔλαθον, P. m.
 λέληθα.

ληκέω, ήσω, α. 2. έλακον, Ρ. τ. λελακα. α. 1.
ελακησα.

Μανθάνω, μαθήσομαι, μαμάθηκα, έμαθον.
μάχομαι, F. έμαι ήσομαι & έσομαι, Ρ. με-
μάχημα.

μελή, μελήσθ' μεμέληκε & μεμήλε.
μιγνύω, υμι, μίξω, μέμιχα, έμιζον.
μιμνήσκω, μνήσω, μέμνηκα.

Νέω, νέσω & νήσω.

Όζω, όζήσω & όζέσω, ηκα. Ρ. τ. ώδα & όδωδα.
οιομαι νεί οίμαι, ήσομαι, ώημαι, ώήθην.
ορνύω υμι, ορόσω & ορῶμαι, ώμοκα,
οφείλω, ήσω, ηκα.

Πάσχω, πείσομαι, πέπονθα, έπαθον.

πηγνύω υμι & πήσσω, F. ήξω, Ρ. ηχα. α. 2. έπαθον.
πιμπέημι & πηήθω, F. πηήσω, Ρ. ηκα.

πινω, πώσω, πτωκα), έπιον. (πίθι, πιν,))
πιπέσσω, πρῶσω, πέπεκα.

πίπλω, πεσῶμαι, πέπλωκα, έπεσον.

πλέω, πλέωσω, πέλδωκα.

πνέω, εύσω, ευκα.

πυρρῶμαι, πύσομαι, πέπυσμαι, έπυρρῶμαι.

ρέω, ρίω, ρήσω, έρῶκα. &c.

ρέω, ρίω, ήσω, ηκα, αττ. είρηκα, είρημαι, έρρέθην
ρηγνύω υμι, ήξω, α. 2. έρραγον. Ρ. τ. έρραγω.

ρωννύω υμι, ρώσω, έρῶκα. έρῶμαι, (έρῶσθ')

Σβεινύω υμι, σβέσω, έσβεκα. έσβεσμαι.

σήπω, ψώ, Φα, α. 2 Pass. έσέπην.

σπένδω, σπείσω, Ρ. τ. έσπονδα.

σπεύδω, σω, κα. Ρ. τ. έσπυδα.

σπρνύω υμι, σρώσω, έρωκά.

τρέφω, θρέψω, τέτροφα, ἔθρεψα, τεθραμμαι,
τρέχω, θρέξω, δεθράμμαι, ἔδραμον.

ἵκτω, τέξομαι, τέτοκα, ἔτεκον,

ἵστρώσκω, τρώτω, ὠκα.

τυγχάνω, τεύξομαι, τετύχηκα, ἔτυχον.

ἵπηναι, F. ὑποχίσηται & ὑποθήσηται, P.

ὑπέχηται. a. i. ὑπέχεθην a. 2. m. ὑπέχομαι.

φέρω, οἴσω, σήνοχα, ἤνευκα, ἤνευκον.

φύγω, ξομαι, πῶφθα. ἔφυγον.

φθάνω, φθασω, ἔφθακα. ἔφθην.

φύω, ύσω, &c. a. 2. ἔφυω υς υ, à φύμι.

χαίρω, χαρῶ χαρήσομαι & χαρήσομαι, P.

χεχαρκα, a. 2. ἔχαρον, Imp. χαιρε salve.

χέω, χεύσω, &c. a. i. ἐχῶσαι ἐχῶσαι & ἔχεα.

ὠθῶ & ὠθήω, F. ὠτῶ & ὠθήσω. P. ὠθα. a. i.

ὠσαι & ἔωσα, P. P. ὠσμαι & ἔωμαι &c.

PARTICIPIIUM.

De quo actum est in Verbo.

ADVERBIUM.

Cujus tot sunt species & significationes,
quot apud Latinos, ubi

NOTA. 1. Adverbia localia in σι θι χῆ & χῆ
Significant in Loco, ut Ἀθήνησι, ἔρανόθι.

2. in θε &θεν, de loco, ut ἔρανόθεν.

3. in δε σε ζε ad locum, ut ἔρανόσε.

4. Adjectiva neutra adverbialcunt, ut ὄξυ
pro ὄξέως, πρῶτων & πρῶτα pro πρώτως, Sic
& Davvus, ut κοινῆ, ἰδίῃ, πύρρησι. τῆδε.

5. Quæ-

5. Quædam adverbia comparantur, ut μάλα, μάλλον, μάλιστα, σαφῶς, σφωτέρως, σφωτάτως.

6. Adverbium cum Articulo habet vim nominis, ut ὁ πέλας, vicinus.

7. Ad Adverbia pertinent Interjectiones, ut ᾠ, Φεῦ, βάβαι, ᾠ, ὄιμοι, Φεῦ, ἔαι, &c.

CONJUNCTIO.

Cujus itidem tot sunt species, quot apud Latinos, sic Copul. sunt μὲν, δὲ, καὶ. Dissunct. ἢ, ἢτοι, εἴτε, &c.

PRÆPOSITIO.

Monosyll. ἐν, εἰς, (ἐς) ἐκ (ἐξ seq. vocali) πρὸς, πρὸς σὺν. (att. ζῦν.)

Dissyllaba, ἀνά, κατὰ, διὰ, μετὰ, ἀπὸ ἀντὶ, ὑπὲρ, πρὸ, ἀμφὶ, ὑπὸ, ὑπὲρ.

Huc referunt nonnulli particulas inseparab. ἀ, ἀε, εἰ, βε, δε, ζε, λε, νε, νη, δυε.

III. PARS.

DE SYNTAXI.

In Syntaxi Græca præcipuè ea notanda veniunt, quæ à Latina recedunt.

DE NOMINATIVO.

I. Ad Adjectivum frequens est ellipsis Substantivi, ut πότηριον ψυχρὸν (sc. ὕδαλιον) μόνη ἢ σοφία ἀθάνατον (sc. κέρας.)

II. Frequens est Enallage Nominativi pro Vocativo; Positivi pro comparativo; Comparativi

40 GRAMMATICÆ GRÆCÆ III. PARS.
rativi pro superlativo: Articuli præpositivi pro
postpositivo, &c. *ὕψος* ὑπὸ Θεοῦ ἰλάσθηταί μοι. Καὶ
τὸν ὅ μὴ ζῆν ἢ ζῆν ἀδελφίως· μικρότερον
πάντων ἀνθρώπων. &c.

III. Adjectivo jungitur substantivum in Gen-
nitivo, ut *μάταιον πάντων ἀνθρώπων*, pro ἀνθρωπίνῳ.

IV. Loco Adjectivi est Genitivus substanti-
vi, ut *ἄνθρωπος τῆς ἀμαρτίας*.

V. Duorum substantivorum alterum quan-
doque adjectivè explicandum est, ut ἡ πόλις
σωτήρ, pro σωτήριῳ.

VI. Relativum ponitur eodem casu cum
substantivo præcedenti, idque *attice*, ut *πί-
στευσαν τὸ λόγον, ὃ εἶπεν αὐτοῖς*.

Ubi ipsum antecedens nonnunquam casum
relativi imitatur ut *ὃν ἄρβυλον ὀν κλώμεν ἔχει
κοινωνία ἐς;* &c.

VII. Genitivi Pronominum Primitivorum
ponuntur pro possessivis, ut *πατὴρ ἡμῶν* pro
ἡμέτερον.

VIII. Articulus præpos. cum δὲ ponitur lo-
co αὐτοῦ, ut *ὁ ὃ ἀποκρίθεις*, ille vero respondens.

IX. Neutrum plurale plerumque verbo gau-
det singulari, ut *ζαῖα τέρεχθ*.

DE GENITIVO.

Genitivum Postulant I. Comparativa & Su-
perlativa, ut *σεχάνης δικαιότερον*, *τυτίνα
justior*: *βέλτιστον* ἀπάντων, *optimus omnium*.

II. Verbalia in *ικον*, & per *α* priv. facta,

ut

ut περισιχὸς τῶν Ἰππιτηδείων, *suppeditans necessaria, ἀθεαλὸς τῆς ἀληθείας, negligens veritatis.*

III. Adjectiva partitive posita, ut οἰγυήσιοι τῶν Φίλων.

Sœpè autem Partitionis Genitivus mutatur in casum partium, ut ἀνθρώποι οἱ μὲν ἀγαθοὶ οἱ δὲ πονηροί, pro τῶν ἀνθρώπων.

IV. Dignitatem significantia, ut πολλῶν ἐργασιῶν διαφέρετε.

V. Copiam aut inopiam designantia, ut ἐνδεής τῶν καθ' ἡμέραν.

VI. Verba sensuum & affectuum, ut ἔρεγομαι τῆς δόξης, (ubi tamen Attice interdum locum habet Acc. ut ἀκῶ σέ.

Huc pertinent verba tentandi, conandi, capessendi, fruendi, consequendi, incipiendi, aberrandi, frustrandi, liberandi, differendi, vincendi, Dominandi, honorandi, discrepan- di, quibus etiam Dativus, vel Accusativus sed rarius apponitur; quæ usu addiscantur.

VII. Ponitur quoque in Genitivo 1. *Materia* ex quâ aliquid fit, vel quâ aliquid completur, ut πεποίηται ἔ λίθι, *factum est è lapide, ἐποίησθι ὁ γάμοι τῶν ἀνακαμένων.*

Huc pertinent ea, quæ partem de substantia sumunt, ut πῶ ὕδατι.

2. *Precium*, ἡγοράσθητε ἡμῆς: quod aliquando Dativo effertur, ut ἰδὼ θανάτω τῷ παλαιῶν ἡριάμεν.

3. *Crimen aut pœna*, ἀγὸς φόνος. ἔνοχος
 Ἰωνάτης. Ubi etiam est locus Dativo, ut ἔνοχος
 τῆς χείρας.

4. *Tempus*, ut νυκτὸς καὶ ἡμέρας παρὰ ἄλλ.
 quod & in Dativo collocatur, ut νυκτὶ πλεῖν.

Continuitas vero temporis in Accusativo, seu,
 Ad quæst. Quamdiu resp. per Accus. ut νησεύ-
 σαις ἡμέρας πεσάραιοντα.

5. *Ablativi Consequentiam designantes*, ut
 θεῶν δίδοντ.

Ubi etiam atticè locum habet Accusativus
 & fermè cum ὡς & ὡσαυτ. quod receptissimum
 est in participiis Impersonaliῶν, δεόν cum deceat.

Aliquando ponitur Dativus absolutè, ut πα-
 ρίοντι τῷ ἐνιαυτῷ, anno præterlapso.

VIII. Frequenter ponitur Genitivus defici-
 ente ἔνεκα, ut εὐδαιμονίζω σε τῆς τύχης.

DE DATIVO

Dativum regunt. I. Composita cum σύν &
 ὁμῶς, ut σύντροφός μοι ὁμοῦσι πατρὶ.

II. Passivè accepta, ut πηποίηται μοι, factum
 est à me, ἀγνώσον τις πολλοῖς.

III. Verba sequendi, certandi, jubendi, u-
 tendi, colloquendi, ut ἐπεδάμ ταῖς ἡδοναῖς,
 &c. (excip. verba μιμέομαι, διώκω, ζηλώω,
 quæ Accus. postulant.

IV. In Dativo ponitur Causa, Instrumen-
 tum, modus actionis, ut φθάνω ταῦτα ποιῆν. τίνι
 τρόπον λέγεις;

V. Dativum cum Genitivo habent ἀμφισβητῶ, μετέχω, κριθῶνῶ, συγγινώσκω, φρονῶ, & impersonalia μέτεσι, μέλῃ, μεταμέλῃ, &c.

VI. Verbalia in τέον Dativum personæ, & casum sui verbi assumunt, ut ἔγραπτόν μοι τῆς Ἐπιστολῆς.

VII. Gemino Dativo locus est, mediante particulâ καί, si subintelligatur verbum sub. & nomen πρᾶγμα, ut πῖ ἐμοὶ καὶ σοὶ γύναι; *wulver quid mihi tecum?*

DE ACCUSATIVO.

I. Ubique locum habet Accusativus, si subaudias κατὰ, ut σβηκὸς τὴν πατρίδα. Quandoque Dativus, ut τῷ εἶδῃ καλῶς.

II. Accusativum admittit verbum cognatæ significationis, ut ἀδικῶ σε τὴν ἀδικίαν.

III. Atticè Accusativus est pro Dativo, cum Adverb. εὖ, καλῶς, κακῶς, & Verbis λέγω, ἀγορεύω, εἰπεῖν, πράττειν, &c. ut καλῶς ποιεῖτε τὰς μισθίας ὑμᾶς.

IV. Passiva regunt Accusativum verbi activi, ut πισεύομαι τὸ εὐαγγέλιον.

DE NOMINIBUS LOCI.

His Græci addunt Præpositiones, sicut & Appellativis, ut πρὸς θεὸν εἰς Δάμασκον. *pro te ad damascon*

DE CONSTRUCTIONE MODORUM.

I. Græcis sæpè Indicativus est pro Coniunctivo, ut ἀγνοῶ εἰ ἦλθε. *nescio num venerit.*

II. Orativus pro indicativo, ut ἔλεγεσθε δὲ
 θεὸς τὴν δικαιοσύνην καὶ τὴν αἰδῶ πέμ-
 ψετε εἰς τοὺς ἀνθρώπους.

Et Infinitivus pro Imperativo, Phoc. v. 1. Ἔστω.

III. Fit sæpè circumlocutio per Verbum sub-
 participium, ut ἔσῃ σιωπῆσις, tacebis.

IV. Infinitivum præcedit Nominativus, si
 in eadem persona subsistit oratio, ut Φησὶν
 αὐτὸς αἰετὸν γενεῆσθε. *dicit seipsum cum fact.*

V. Cum Infinitivus & Verbum præcedens
 referuntur ad eandem Personam, non est opus
 Accusativo reciproco, ut ἔφη ποιήσεν, dixit
 (se) facterum.

VI. Infinitivi aliquando sine verbo regente
 construuntur, ut ὡς εἰπεῖν, ὡς ἐπὶ εἰπεῖν, ut
 ita dicam. ἐνὶ δὲ λόγῳ εἰπεῖν, pro verbo dicam.

VII. Adjectivis voluntatem aut facultatem
 significantibus infinitivus additur, ut ἰκανὸς
 διδάσκειν. *idoneus docere*

Item hisce nominibus οἷον, οἷός τε, & ὅ-
 ῳ, ut οἱ θεοὶ εἰσὶν, οἷοι μὴ μεταβάλλειν.

VIII. Verbum μέλλω cum infin. futuri pe-
 riphrasin facit, ut μέλλω ἔρχεσθαι.

IX. Verbis perseverandi, desistendi, & af-
 fectionem animi significantibus additur Parti-
 cipium loco infinitivi, ut παύσεσθαι λέγων.

X. Pro Gerundiis & supinis usurpantur in-
 finitivum cum vel sine Articulo, ut λέγειν καὶ
 πρᾶξαιν διατάξαι.

Interdum præpositio præponitur, ut *πρὸς τὸν Ἰησοῦν*.

DE ADVERBIIIS.

I. *ἴδε* & *ἴδω*, Nominativo junguntur, ut *ἴδε ὁ ἀμὲν τὸ θεῶν*.

II. Genitivum habent quædam adverbia loci & Temporis, ut *πρὸ γῆς*; *ἀπὸξ ἡμέρας*.

Item quæ Præpositionum naturam innuunt, ut, *ἀντὶ, δίχα, χωρὶς, ἀπὸ, ἐναντὶ, ἐναντίον, προπύργου, μετὰ, ἀπὸ, ἕως, ἡνίκα, ἐγχοῦ*. &c.

III. Dativum admittunt adverbia comitativam vel congregativam significationem habentia, ut *ὁμῶς τοῖς ἄλλοις*.

IV. Dux negativæ fortius negant, tres fortissime: ut *ὃ μὴ ποιήσεις ἔδωκεν*.

V. *Πεῖν, πρὶν, μὴ* Infinitivo plerumque gaudet, ut *πεῖν εἰδέναι*, item *πεῖν ἀκρίτου*.

VI. *εἴθε* & *αἴθε* de re præterita indicativum; de præsentis & futura optativum fermè adsciscunt; ut *εἴθε ἐγραψα*, *utinam scripsissem*.

VII. Adverbia qualitatis eleganter construuntur cum verbis *ἔχω, ἀλάκμα, ἀλάττωμα*, addito casu adverbii, ut *ἀφειδῶς ἐχὲν γρημάτων*, *prodigit pecuniam*.

DE CONJUNCTIONIBUS:

I. *Ὅταν* & *ὁπόταν* item conditionales *ἂν, ἢν, εἰάνπερ, ἐπὶν, κἂν* &c. & causales *ἵνα, ὅφρα, ὡς, ὅπως*, &c. plerumque Subjunctivo gaudent, *sed consulendus est usus*.

II. ὡς Infinitivum cum Accusativo habet,
 ut ὡς θαυμάζειν ἐμέ. rarissimè indicativum,
 ut Joh. 3. 16.

DE PRÆPOSITIONIBUS.

Genit. regunt ἐκ, (ἐξ) πρὸ, ἀντὶ, ἀπὸ.

Dativum ἐν, σὺν.

Accusativum εἰς, (εἰς) ἀνά.

Genit. & Accus. κατὰ, ἀγὰ, μετὰ, πρὸς,
 ὑπὲρ, ἀμφί.

Gent. Dat. & Acc. πρὸς, ἀγὰ, ἀπὸ, ὑπὸ

Significationes earum.

Ἐκ, Gen. a, ab: ἐκ διὸς δεχόμεθα· ἐκ παίδου
 ἐκ θεῶ ἡ νίκη.

e, ex: ἐξ ἀγορῆς ποτήριον.

Πρὸ, Gē. pro, ante: πρὸ θυρῶν πρὸ νίκης ἐγκώμιον

Ἀντὶ, Gen. pro: ἀντὶ ἀγαθῶ ἀποδιδόνα κακὰ.

Contra: ἀντὶ μὲ.

Ἀπὸ, Gen: a, ab: ἀπὸ θεῶν ἀπὸ γένεως.

Ἐν, Dat. in: κέρδι ἐν κακοῖς ἀγνωσία.

inter: ἐν ἀγαθοῖς.

Σὺν, Dat. cum: σὺν θεῶ καὶ ταῖς μέσοις.

Εἰς Accus. in: εἰς ἔρανον εἰς ἀγοράν.

Ἀνά, Accus. per: ἀνά κρατὸν. (poet. cum Dat.
 pro σὺν usurpatur)

Κατὰ, Gen. contra: ἔχω τι κατὰ σὺ.

Super: κατὰ πετρῶν σπείρειν.

Accus. juxta: secundum: εὐαγγέλιον κατὰ
 ματθαῖον.

Tempus: καθ' ἡμᾶς ἐγένετο, nostro tem-
 pore factum.

Adverbialiter: κατὰ μέρος, *particularim,*

Διὰ, Gen. per: ὑς διὰ ῥόδων διὰ παντὸς βίης.

præ: διὰ φόβου.

Accus. *propter:* διὰ σε ταῦτα λέγω.

(Dicitur etiam διὰ τιμῆς ἔχειν; honorare. διὰ αἰδῶς ἀγειν, venerari.

διὰ ἐμέγε, quantum in me est.)

Μετὰ Gen. cum: ἡδὺς μετὰ φίλων βίη.

Accus. *post:* μετὰ τὴν εὐροπὴν.

(Poët. cum Dat. pro σύν.)

Περὶ, Gen. De: περὶ κάλλους ἡεζόν.

pro: πολεμεῖν περὶ πατρίδας.

præ: περὶ πάντων; *præ omnibus.*

Accus. *circa:* περὶ ὄρου ἐκτῆν.

prope: juxta. περὶ τὴν πόλιν.

propter: περὶ πολιτείαν. (Poët. cū Dat.)

Ἀμφι. eandem constructionem & significationem habet cum præced. περὶ.

Ὑπὲρ, Gen. *pro:* ὑπὲρ τῶν φίλων κινδυνεύειν.

De: ὑπὲρ εὐσεβείας λαλεῖν.

super: γῆρας ὑπὲρ κεφαλῆς.

Accus. *supra:* ὑπὲρ δύναμιν ποιεῖν.

ultra: ὑπὲρ τὴν πῆραν φρονεῖν.

Πρὸς, Gen. a, ab: πρὸς θεῶν τὰ γὰρ.

coram: πρὸς τε θεῶν καὶ ἀνθρώπων.

officium: ἔδεν πρὸς ἐμῶν, nihil ad me.

Juramentum: πρὸς τῷ Διῷ, per jovem.

Dat. *vicinitas:* πρὸς βίς ποσὶ, ad pedes.

πρὸς ταῖς, ad hec.

Accus. *ad. ὄνοσ:* πρὸς αὐτῶν. πρὸς σε ἔρχο-

μα.

D

con-

contra: πρὸς κέντρα λακίζεν.

inter: Φιλία ἢ πρὸς ἡμᾶς.

adverbialiter: πρὸς ἀκρίβειαν, accuratè

Παρά, Gen. a, ab: πρὸς Κυρίῃ βοήθειά μου.

de: παρ' ἐμοῦ δάναί, de meo dare:

præ: πρὸς πάντων τυγχάνει, præ omnibus excellit.

Dat. vicinitas: πρὸς ἡμῖν κοιμᾶσθαι.

Accus. ad. πρὸς σε ἦλθεν.

juxta: ἀπὸ πρὸς τὴν θάλασσαν,

circa: πρὸς πάντα χρόνον.

præter: πρὸς γνώμῃ συμβαίνῃ.

propter: πρὸς τὸ εὖ ζῆν κλέος.

Ἐπί, Gen. per: ἐπὶ σχολῆς, per ocium.

super: ἐπὶ καθέδρας· ἐπὶ γῆς.

in: ἐπὶ γλώττης.

Sub: ἐπὶ καίσειρος.

ad: ἐπὶ ὁδοῦ· ἐπὶ σιωπῆ τοξοῦεν.

Dat. pro: propter ἐπὶ μισθῷ.

potestas: ἐπὶ βασιλεῖ, sub rege.

post: ἐπὶ τέτοις.

super: ἐπὶ θεμελίῳ.

contra: ἐπὶ τῷ δήμῳ.

(NOTA. οἱ ἐπὶ τοῖς παισὶ, qui præsumunt pueris.

Accus. in; ad: ἐπὶ τῷ αὐτῷ, in eodem. ἐπὶ

χρόνον, ad tempus. ἐπὶ τὴν πόλιν, ad urbem.

Ἰπὸ, Gen. a ab: ὑπὸ τῶν ἀγαθῶν ἡμᾶσιν.

III. Brevis ante finalem brevem; brevis ante finalem longam: & longa ante finalem longam, si tonum habeat, acuitur, ut λόγος ἔρως ἦρας.

IV. In polysyllabis ultima existente longa, acuitur penultima, ut εἰρήνη.

Excip. Attica & Ionica, ut λέξεως Αἰνείεω.

V. Ultima verò brevi, acuitur antepenultima, ut ἀνδρῶν εὐαγγέλιον.

Sic quoque περὶ παροξύτονα sunt 1. Substantiva in eia, ab adjectivis primæ declinationis contr.

ut ἀλήθεια. (excipe νόθειά ανωθής.) 2. Nomina in oia, ἀνῆς, ῥῆς, πλῆς, πνῆς, ut εὐνοία, ἔσ.

3. Nomina in ia & eia à substantivis masculinis, ut ποιήτρια δότεργα. *dativus ὁ ζυγ*

Excip. 1. Præter. Pass. Particip. ut τετυμμένον.

2. Verbalia in eos & eon, ut ποιητέον ποιητέον.

& Adjectiva in leos & oos, ut δεξιάλεος ἀπλόος. ἔσ. *ἰπαριγοῖς*

3. Composita in os cum Nominibus & Præter. med. activè significantia, ut πατρικόν, parricida, (sed πατρόκτον, à patre occisus)

4. Composita in os, à βάλλω, χέω, πλέω, λέγω vel λόγος, & nomine vel alia particula, ut οἰνοχόος θεολόγος. excipe δεκάλογος (sed

cum præpositione composita sunt περὶ παροξύτονα. ut πτόχοος κατόλογος.) *ἰπυρην*

5. Diminutiva in isκος, ut βεανίσκος, & in ion, quorum primitivorum dative est oxytonus, vel perihomenus, ut παιδίον θελίον, (peculiaris sunt βιβλίον τεκνίον χαινίον νησίον ἰπυρηνίον)

in/sila καρ

καρφίον· σμήνιον· Ίηκίον· ωεδίον· πυργιον· ρι-
νίον· παύκκιον· χαείον, &c.)

6. Adjectiva in αιος & οιος. Item substantiva
in ειον locum & receptaculum significantia, ut
σπερδαί &, αλλοί &, πανδοχείον, sic & σημεῖον.
(præter Βεβαί &, Βιαι &, δικαι &, γεραῖος, Σερα
παλαιος, κραταῖος, ὅμοι &.)

7. Et alia nonnulla usu cognoscenda, ut παρ-
γέν &, ὀλιγ &, πικιλ &, ἐναντίος, ἑταῖρος, &c.

VI. Diphthongi finales αι & οι nudæ, in ac-
centuum ratione habentur breves, ut ἀνδρωπι.
μῆσαι.

Excip. 1. οἴκοι, domi; ut differat ab ἔικοι,
domus. 2. opt. αἴτ. in οι, ut τετόφοι. 3. opt. αἴτ.
α. 1. ποιήσαι, ut diff. α. ποιήσαι, & ποιήσαι. 4. inf.
τετυφέναι, τετύφθαι.

VII. Ευ & ε nudæ finales, si tonum habe-
ant, circumflectuntur, ut βασιλεῡ· ἐμῶ· (ex-
cip. ἰδῶ, ἰῶ.)

VIII. Oxytona sunt 1. ferè omnia Adjectiva
ιακος, λος, νος, ρος, σος, & ης primæ con-
tract. 2. Verbalia in της, τηρ, τος, 3. Substan-
tiva in αν, ας, ις, υς, δων. 4. in εως Tertia, &
& ως α ω. quartæ contract. 5. Derivata pere-
grina & barbara. Exempla & exceptiones usui
committimus.

IX Particulæ ᾱ ευ & δυς, & pleraque aliæ in
compositione retrahunt accentum, ut ταῡτος, σταῡρι
εὐπακ̄τος, καλ̄ος, φιλόκαλ̄ος. (excip. παν̄ τ̄ιος
ληθ̄ης, &c.)

X. Acutus in contextu vertitur in gravem, ut Θεός ἡμῶν. Si sequatur Enclytica, manet, ut Θεός μὲν. Sin sine periodi. Item in τίς interr.

XI. Ex Acuto & gravi fit Circumfl. ut βοά-
ετε, βοᾶτε. (excip. Accus. sing. 4. contract. λη-
ΐα, λητῶ.) Verum ex Gravi & Acuto non i-
tem, ut βοάετω βοάτω.

NOTA. Metallica quedam & alia nonnulla
proparoxytona in εος, post contractionem sunt
perissomena, ut χρύσεος, χρυσῆς, δερύρεος
δερυρῆς. *argenteus, aετρηος*

REGULÆ SPECIALES.

In Declinationibus Nominum.

I. Nominativi Accentus in obliquis manet
in eadem syllabâ, nisi regula generalis impedi-
at, ut λόγος, λογῆ, λόγῳ &c. ἄνθρωπος, ἀν-
θρώπων, &c. (Interdum tamen mutatur quo-
ad speciem, ut μέσση, μέσσης, interdum quoad
sedem, ut τήρησις, τηρήσεως.)

Hinc NOTA I. Adjectiva femina è mascu-
linis isosyllabis orta, habent in Nominat. &
Vocat. plural. eandem accentus sedem cum Ma-
sculino & Neutro, ut ἅγιος, ἅγια, ἅγιον. ἅ-
γιοι, ἅγια, ἅγια, &c.

2. Genitivi & Dativi in Declinationibus pa-
risyllabicis ultimam circumflectunt, si in ea ac-
centum habuerint, ut ποιητῆς, ποιητῆ, ποιητῆ,
ποιητῶν, ποιηταῖς.

Sic & Genit. plur. dissyllabus 5. Declin. ut
χειρῶν.

II. Substantivorum primæ & secundæ Declinationis Genitivus plur. circumflectit ultimam, ut ^{ἀνθρώπων} ἀνθρώπων, ^{μασῶν} μασῶν (excipe ^{ἡρώων} ἡρώων, ^{ἡήτων} ἡήτων, ^{ἑτησίων} ἑτησίων, ἀ χλῆνης, ^{ἡήτης} ἡήτης, ^{ἑτησίας} ἑτησίας.

NOTA: Adjectiva Feminina à Masculinis tertiæ Declinationis derivata, habent Gen plur. parem Masculino, ut ἡ ἀγία, τῶν ἀγίων, sed si masculinum sit quintæ Declinationis, ultima Genitivi fœm. circumflectitur, ut, πᾶς, πᾶσαι, πᾶσῶν.

III. Quintæ Declinationis Genitivi & Dativi dissyllabi, accentum fortiuntur in ultima: Nominativi autem Accus. & Vocat. in priori, ut χεῖρ, χερὸς, χερῖ, χεῖρα· χεῖρες, χερῶν, χερσὶ, χεῖρας. huc refer ἀνδρὸς, μητρὸς &c. quæ sunt contracta. Item trissyllab. γυνή, γυναικὸς, γυναικί, γυναῖκα, γυναί. &c.

Excip, i. participia, ut θεῖς, θεῖνος.

2. Τίς interrog. ut ἕνος, ἕνι, &c.

3. Nomina, quæ Genitivum plur. non circumflectunt, παίδων, τρώων, πάντων, (Ἔ πᾶσι) δάδων, δμῶων, κρείτων, Φώτων, ἸΦώδων, à Nom. πᾶις, τρώς, πᾶς, δᾶς, δμῶς, κρείς, ὀφως vir, ἡ φῶς inustio in cruribus.

IV. Propria in ης primæ contract. retrahunt Accentum in Vocativo, ut Δημοθένης, ὦ δημοθέης· Ἡρακλῆς, ὦ Ἡρακλες.

Sic Adjectiva in ης Ἔων, quæ accentum in Neutro retrahunt, idem faciunt in Vocativo, ut αὐτάρκης, ὦ αὐτάρκες· εὐδαίμων, ὦ εὐδαίμων

Item quidam vocativi prima simpl. in *ἑσ* & *πα*, ut *δέσποτα*, *εὐρύπα*.

Huc pertinet *πάτερ*, *δάερ*, *σῶτερ*, *ἄνερ*, *θύγατερ*, ἢ *πατήρ ἑσ*. Sic *γύνα*, ἢ *γυνή*.

Anomala sunt *μία*, *μιάς*, *μιά*, *μίαν*, &c. *μήτηρ*, *μητέρος* τρός, &c. *θυγάτηρ*, *θυγατέρ* *ἑ* τρός, *θυγατέρι* τρι, *θυγατέρα* *θύγατρα*, *θυγατέρ*. plur. *θυγατέρες* *θύγατρες*, *θυγατέρων* *θυγατῶν*, *θυγατέρας* *θύγατρας*.

In motione Adjectiva.

I. Nominativus Fœminini habet accentum in eadem syllaba, in quâ habet Genitivus Masculini. ut *ἐλόθῃρος* *ε*, *ἐλόθῃρα* *χαρείας* *ἰένθος*, *ἰέσα*.

Item tanta est ultima nominativi Fœmin. quanta ultima Genitivi Masculini, ut *ἡδύς* *έος*, *ἡδέια* *τέλειος* *ε*, *πλεία*. (excip. *πότιος* *ε*, *πότινα*. *δῖος* *ε*, *δία*. *εἰς* *ένος*, *μία*.)

II. Neutra retinent accentum (*licet non semper eundem*) in eadem syllaba, qua Masculinum, *χαρείας*, *χαρίεν* *νοσώδης*, *νοσώδες*.

Excip. 1. Neutra in *εσ* ἢ *Νομινibus* *paroxytonis* formata, sunt *proparox.* ut *αὐτάρκης*, *αὐτάρκες*. (sed desinentia in *ώδης* sequuntur *regulam*.)

2. Composita in *ων*, quorum Vocativus habet *ον*, item comparativa in *ων*, sunt in Neutro *proparoxytona*, ut *κακοδαίμων*, *κακόδαμον*. *βέλτων*, *βέλπον*. (Verum composita à *φελω* ipsam regulam imitantur, ut *βαθύφρων*, *βαθύφρον*.)

In verbis & particip.

I. Verborum & Participiorum accentus optimè cognoscuntur ex paradigmatis, τύπω, ποιέω, ἴσθμι.

II. Præterita & Aoristi dissyll. priore longâ servant accentum simplicis in compositis, ut εἶχον, κατέειχον. (Excip. οἶδα, σύνοιδα) Reliqua vero rejiciunt in antepenult. nisi ultima fuerit longa.

III. Omnis Imperativus acuit antepenultimam, si eam habeat (*ultima sc. brevi*) ut πάραμενε, sin minus, penultimam, ut μένε.

Excipe a. 2. med. τυπέ & hæc quinque: εἶπε, λάβε, ἐλθε, εὐρε, ἰδέ. Item compos. à δός.

IV. Monosyllaba longa, relicta post apocopen, acuitur, ut γρή à γρήμι. Post aphæresin autem circumflectitur, ut Φῆν, Φῆς, Φῆ. pro ἔφω ης η. At breviana sunt acuta, ut ἔφαν, Φάν.

In Adverbiis.

I. Adverbia in δον, ει, σι, & pleraque in ῖ, sunt oxytona, ut ὁμοθυμαδόν, ἀυτολέξια ἑλληνισι παυσανῖ.

II. Adverbia in γεν, σε, δε, ζε, retinent accentum in eadem syllaba, in qua primitivum, ut οἰκέθεν, ἔργασθέν. (Excip. πονόθεν, κυκλόθεν, παιδιόθεν, à ποιε, κύκλ, παιδίου.

III. Adv. in ως derivata à Gen. plur. habent accentum in ea syllaba, in qua Genit. ut δικαίως, ἀληθῶς.

IV. Adv. in $\delta\omega$, $\alpha\kappa\iota\varsigma$ & $\alpha\kappa\iota$ sunt paroxytona, ut $\sigma\upsilon\lambda\lambda\acute{\eta}\beta\delta\omega$ $\omega\mu\lambda\acute{\alpha}\kappa\iota\varsigma$, $\acute{\alpha}\kappa\iota$.

In Præpositionibus.

Præpositiones (exceptis atonis) sortiuntur accentum in ultima, $\omega\epsilon\grave{\iota}$, $\kappa\alpha\tau\grave{\alpha}$.

Quando autem postponuntur suis casibus, aut usurpantur pro verbis substantivis, in priori, ut Ἰὲς πάρα . Ἔ πάρα pro παρεσι .

DE ENCLITICIS ET ATONIS.

I. Encliticæ sunt vel monosyllabæ vel dissyllabæ.

Monosyllabæ ex *Articulo* $\tau\alpha$ $\tau\omega$ (pro $\text{ἡν}\delta$) $\tau\omega$ (pro $\text{ἡν}\iota$) ex *Nomine* $\acute{\upsilon}\varsigma$, $\acute{\iota}$. *pronomine* $\mu\epsilon$ $\mu\epsilon\upsilon$ $\mu\epsilon\omicron$, $\mu\omicron\iota$, $\mu\epsilon$. $\sigma\chi$, $\sigma\epsilon\upsilon$, $\sigma\epsilon\omicron$, $\sigma\omicron\iota$, $\sigma\epsilon$ $\acute{\epsilon}$, $\acute{\epsilon}\upsilon$, $\acute{\epsilon}\omicron$, $\sigma\phi\omega$, $\sigma\phi\epsilon$, $\sigma\phi\upsilon$. *Adverbio* $\pi\omega\varsigma$, $\pi\omega$, $\pi\eta$, $\pi\chi$. *Conjunctione*, $\tau\epsilon$, $\gamma\epsilon$, $\text{Ἴ}\iota$, $\pi\chi$, $\pi\epsilon\gamma$, $\nu\eta$, $\kappa\epsilon$, $\kappa\epsilon\nu$, $\nu\upsilon$, $\nu\omega$, $\text{Ἰ}\eta\nu$, $\rho\alpha$, $\mu\iota\nu$, $\psi\epsilon$.

Dissyllabæ ex *Nomine* $\acute{\iota}\nu\omicron\varsigma$, $\acute{\iota}\nu\iota$, $\tau\iota\nu\alpha$, $\acute{\iota}\nu\epsilon$, $\tau\iota\nu\omicron\iota\nu$, $\tau\iota\nu\epsilon\varsigma$, $\acute{\iota}\nu\omega\nu$, $\acute{\iota}\sigma\iota$, $\tau\iota\nu\alpha\varsigma$. *Pronomine* $\sigma\phi\iota\sigma\iota$, $\sigma\phi\omega\nu$. $\sigma\phi\epsilon\alpha\varsigma$. *Verbo* $\acute{\epsilon}\mu\iota$ $\text{Ἔ}\phi\eta\mu\iota$, in toto presenti, *excepta secundâ persona sing.* *Adverbio*, $\pi\omicron\tau\epsilon$, $\pi\omicron\sigma\iota$, $\pi\omicron\sigma\eta$, $\omega\sigma\eta\nu$.

II. Harum omnium Naturâ & affectio est, quod accentum aut Transponant, aut amittant penitus, aut retineant.

(a) *Transponunt*, si præcesserit dicto 1. *proparoxytona*, ut $\acute{\alpha}\nu\theta\rho\omega\pi\acute{\omicron}\varsigma$ $\tau\iota\varsigma$. 2. *properissima*, ut $\tau\acute{\epsilon}\text{Ἔ}$ $\mu\omicron\iota$ $\kappa\alpha\lambda\acute{\omicron}\nu$. 3. *atona*, ut $\acute{\epsilon}$ $\sigma\omicron\iota$ $\chi\eta\sigma\acute{\omicron}\nu$.

(NOTA I. *Monosyllabæ interdum præcedente paroxytona*, sed Trochaica accentum

trans-

transponunt, ut ἀνδρά σε ἔκ' ἔγω. 2. Dissyllaba precedente properissima ex ultima positione longa, retinent accentum, ut αὐλαξ ἐπί.

β) Amittunt prorsus, si precedat 1. dictio oxytona, ut κακόν τι, 2. Perissomena, ut πᾶς ἐστὶν ὁ νόμος, &c. 3. paroxytona, sed tantum monosyllabæ, ut λόγος τις.

(Nam precedente paroxytona, dissyllabæ retinent accentum, ut ἀνδρα φημί καλόν.

γ) Retinent 1. Pronomina δεικτικῶς αὐτὴ ἐμφατικῶς posita, ut σέ μὲν ἀπέδειξε ὃν πένητα. 2. Adverbia interrogativè usurpata, ut, πότε ἔδωκας; 3. Initio periodorum, ut μοι τὸ καλόν 4. τίς & τί interrog.

NOTA, Pronom. μὲ, σὲ, μοι, σοι, μέ, σέ; cum præpositionibus ἔ conjunctionibus disjunctivis accentum fermè retinent, ut κατὰ μέ ἢ σέ.

III. Quoties plures dictiones encliticæ se invicem sequuntur, semper ex unâ post alteram transfertur accentus in syllabam antecedentem, ut, ἀνθρώπος τις πότε μοι φησί σε χεῖρα δα, &c.

IV. Dictiones atonæ sunt ὁ, ἡ, οἱ, αἱ, (nisi sequatur deper Apost. ut ὁδ' ἀκρόσας.) εἰς, ἐς, ἐν, ἐκ, ἐξ, εἰ, ἔ, ἔκ, ἔχ, ὡς. (nisi sequatur enclitica.)

NOTA 1. ἔ in fine sententiæ acuitur, 2. ὡς cum ἀπόδοσιν h. e. redditionem significat, acuitur, ut λακός ὡς. 3. ἔκ, sequente enclitica monosyll. accentum recipit; sed sequente dissyll. respuit, ut ἔκ ἐπί.

V. Verbum *ἔστι* sortitur accentum in primâ, quando ponitur 1. ab initio sententiæ, ut *ἔστιν ἕως*, 2. immediatè post has particulas, *καί*, *εἰ*, *ἀλλ'*, *τῆς*, Alias in ultima; ubi non amittit, ut *ἐκ ἔστι δυνάτων*.

(β) DE QUANTITATE,

Hæc cum Poesin potissimum spectet, placet quasdam de eâ Regulas addere, præsertim ubi Græca à Latinâ poesi recedit.

I. Omnis syllaba est *naturâ* longa vel brevis vel anceps, pro ratione vocalis.

II. Vocales *longæ*, & diphthongi finales, quæ à vocali (sequentis dictionis) excipiuntur, producuntur vel corripuntur pro scribentis arbitrio; in eadem vero dictione, sequente vocali, sæpius producuntur.

Interdum vocales longæ, vel diphthongi, solâ licentiâ Poëtica corrip. ut *odys. π.*

εἰ δ' ὑμῖν ὁ δὲ μῦθος ἀφανδάνει, ἀλλὰ βέλεσθαι.

III. Vocales *Breves* producuntur. 1. *Positione*, quæ interdum fit, ubi duæ consonantes, (vel litera duplex) seq. dictionis, excipiunt vocalem finalem brevem, sed & hoc pro scribentis arbitrio. 2. Interdum in cæsuris, præcipuè nudæ. 3. solâ licentiâ poeticâ, ut *Iliad. ψ*

Ἐπειδὴ νῆάς τε καὶ Ἑλλήσποντον ἴκοντο.

III. *Ancipites*, (quæ omnem pariunt difficultatem in poesi græca) in quibusdam dictionibus & syllabis sunt semper *longæ*; in quibusdam semper *breves*; in quibusdam verè *ancipites*.

V. Vocales *incipites* in prima & media syllaba (etiam sequente alia vocali, ubi tamen plerumq; corripuntur) censendæ sunt longæ vel breves ex autoritate Veterum Poetarum, sine quorum exemplis nihil tentandum; qualia exempla congeffit Gol. à pag. 43.

VI. *Incipites* finales tam nudæ, quàm cum Consonantibus plerumq; corripuntur, Except. vid. in Gol.

(γ) DE SCANSIONE.

I. Inter scandendum nullæ vocales, nec diphthongi scriptæ, neq; litera μ eliditur, (nisi per apostrophum, qui etiam vocalem seq. dictionis interdum abjicit, ut ἀρετή'σ.) interdum vocalis in medio eliditur, ut Θεοῖσιν, Pyth. v. 49.

II. Græci versus suos metiuntur, pedesq; numerant, non pro ratione accentuum, sed quantitate cujusq; syllabæ naturali. Theog. γ. 77.
Πιστὸς ἀνὴρ χρυσοῦ τε καὶ ἀργύρου ἀντερύσσειαται
Ἀξίος.

(δ) DE FIGURIS POETICIS. quarum

1. *Prosthesis* est, qua initio aliquid præponitur, ut ἐὼν ἐόντος, pro ὄν ὄντος: βρόδον pro ῥόδον.
2. *Apheresis*, cum litera ab initio dictionis abjicitur, ut κείνος pro ἐκείνος. αἶα pro γαῖα.
3. *Metathesis*, cum litera transponitur; ut κραδία pro καρδία, κάρτος pro κράτος.
4. *Metalepsis*, cum litera ponitur pro litera, ut τήμερον pro σήμερον, ξὺν pro σὺν.
5. *Epanthesis*, cum in medio litera interitur vel

syll-

60 GRAMMATICÆ GRÆCÆ IV. PARS
syllaba, ut μῆνⓈ pro μόνⓈ, ἀδελφῆς
pro ἀδελφός. ἤραρον pro ἤρον. ὄτι pro ὄη.

6. *Syncope*, cum aliquid è medio tollitur, ut
κάμμορος, pro κακόμορος. κάββαλε pro κα-
πέβαλε. item ἔταρⓈ pro ἐταῖρος. τύπειν pro
τυπῆιν.

7. *Paragoge*, cum in fine aliquid adjicitur,
ut ἦθα, (Matth. 26. v. 69) pro ἦς, λόγοισι pro
λόγοις. ἐγών pro ἐγώ.

8. *Aposcope*, cum à fine aliquid aufertur, ut
πολλάκι pro πολλάκις. αἶαν pro αἶανθς.

9. *Diafale*, cum syllaba naturâ brevis pro-
ducitur, ut Iliad. 2. ε̇ χρῆ παννύχιον εὐδέιν
βελήφορον ἄνδρα.

10. *Systole*, cum longa mutatur in brevem, ut
ἴομεν, pro ἰώμεν, sic ἔριπτον pro ἔρριπτον, κά-
λιον pro κάλλιον. ἡμιν pro ἡμῖν.

11. *Tmesis*, est compositi vocabuli in duas di-
ditiones relolutio, ut ἄκρα πόλις, pro ἀκρόπο-
λις, πέλο πόνησος pro πελοπόννησος.

12. *Συνεκ Φώνησις*, cum ex duabus syllabis una
conficitur, ut *Pyth.* v- 49.

Θεοῖσιν ἐπευξάμενος τελέσαι τέλων δὲ κραλήσας.

Appendix.

DE DIALECTIS, præcipuè Novi Testamenti.

Dialecti præcipuæ, quæ in N. T. occurrunt, sunt septem:
nempè *Attica*, *Ionica*, *Dorica*, *Æolica*, *Βεο-
tica*, *Poëtica* & ἡ Εβραϊζου

I. *ATTICA* Dialectus prout omnium est elegantiss-
ma, (ob quam Demosthenes dictus Apis Attica) ita & in
N. T. frequentissima, utuntur autem Attici,

1. *Participijs*, ἐπέλεσε διαπίστων, pro διαπίσειν, Matth. 11. v. 1. sic Matth. 19. 22. & 24. v. 9. Luc. 1. v. 20. & 5. v. 10. &c.

2. *Crafi* seu contractione, ut ποιείτε, ποιέσι, Matth. 5. v. 47. pro ποιέετε, ποιέεσι, rarissimè enim voces sine contractione in N. T. reperias.

3. Item *crafi* duarum dictionum in unam, quæ dicitur *synalæphe*, ut καὶ γὰρ, Matth. 2. v. 8. & Joh. 7. v. 28. τὸ ἐναντίον, Gal. 2. v. 7.

4. *Apostrophe*, ut ἀπ' ἀρχῆς. Matth. 19. v. 8. καὶ ὑπερβολὴν, Gal. 1. v. 13.

5. *Syncope*, ut μακαρίζετε. Luc. 1. v. 48. pro μακαρίσσετε, προοιεί pro προοίσει. Heb. 10. v. 37.

6. *Erethesi* seu *anadiplosi*, συναγάγετε, Joh. 6. v. 12. pro συνάγετε.

7. *Nominativo* pro *Vocativo*, ὁ θεός μου, Marc. 15. v. 34.

8. *τῆ* pro *σς*, ut πρᾶξι, Act. 19. v. 36.

9. *Adjectione γε & ι*, ut ἄρα γε, Matth. 7. v. 20. pro ἄρα. ἔχι, pro ἔκ, Rom. 8. v. 32.

10. Huc pertinent ea quæ passim de hac Dialecto in Declinationibus Nominum & formatione temporum in verbo, item in Syntaxi dicta sunt.

11. Præterea Atticismum redolent hi & similes loquendi modi: καλῶς ποιείτε τὰς μισῶντας, Matth. 5. v. 44. (*Acc. pro Dat.*) τὸν ἄρθρον κλῶμεν ἔχι ἐσιν, &c. 1. Cor. 10. v. 16. (*Acc. pro Nom.*) τὸ χρηστὸν (*b. e. ἡ χρηστότης*, *Adj. Neut. pro subst.*) τῷ θεῷ. Rom. 2. v. 4. ἐληλύθεισαν πρὸς τοὺς περὶ μάρθαν ἢ μαρίαν, (*b. e. πρὸς μάρθαν ἢ μαρίαν*) Joh. 11. v. 19. ἐρρέθη τοῖς ἀρχαίοις, (*n. e. πρὸ ἀρχαίων*, Matth. 5. 21.

II. JONICA *Dialectus* est; 1. ubi negligitur apostrophus, ut κατὰ ἄνθρωπον λέγω Rom. 3. 5. 2. Nomen ponitur pro Adverbio, ὄρθρια, (pro ὄρθρα) γινόμεναι ἐπὶ τὸ μνημεῖον, Luc. 24. 22. 3. ἡθέασι pro πθεῖσι. Matth. 5. 15.

III. DORICA *Dialectus* est, 1. ubi in 1. Decl. simpl. pro βορρῶ, dico βορρᾶ, sic ἰωνᾶ, λακᾶ, ἀρτέμα. 2. in imp. a. 2. ἀνάβα, κατὰβα, pro ἀνάβηθι; κατὰβηθι. 3. σίναπι pro σίγητι, &c.

IV. ÆOLICA *Dialectus*, in qua 1. frequens est *paragoge*, ut ἦθα pro ἦς. 2. aspiratio tollitur, ut μετ' αὐτῶ pro μετ' αὐτῶ, Marc. 3. 14. 3. singularis est a. 1. act. opt. ut τύψαι, sic ποιήσαιαν, pro ποιήσαιεν, Luc. 6. 11. 4. legitur Φάω pro Φάω, Eph. 5. 14.

V. BOEOTICA *Dialectus* admittit quoq; frequenter *paragogen*, ut ἦθα, sic ἐδολιῶσαν, pro ἐδολιῶ, Rom. 3. 13.

VI. POETICA *Est Dialectus*, ubi 1. voces poeticæ immiscentur ut ἄσπον pro ἔγγιον, Act. 27. 13. ἄτερ pro ἄνευ, Luc. 22. 6. 35. 2. augmentum omittitur, ut τεθμελίωθ, Mat. 7. 25. δεδώκει, Mar. 14. 44. 3. i vel additur ut εἶνεκεν pro ἔνεκεν, vel omittitur, ut πλεον pro πλεον, Luc. 3. 13.

VII. HEBRAICA *Dialectus*, quæ in N. T. valde frequens est, & deprehenditur tantum ab illis, qui istius linguæ gnari sunt,

CAPITA CHRISTIANÆ RELIGIONIS.

ΔΕΚΑΛΟΓΟΣ.

Οὐκ ἔσονται σοι θεοὶ ἕτεροι πλὴν ἐμοῦ. Οὐλήψῃ τὸ ὄνομα Κυρίου τῶ Θεοῦ σε ἄπι μαλαίω. Μνήσθητι τὴν ἡμέραν τῶν σαββάτων ἀγιάζειν αὐτήν. Τίμα πόν πατέρα σε καὶ τὴν μητέρα σε, ἵνα εὖ σοι γένηται, καὶ ἵνα μακροχρόνῃς. Οὐ γένη ἄπι τῆς γῆς. Οὐ φονεύσεις. Οὐ μοιχεύσεις. Οὐ κλέψεις. Οὐ ψευδομαρτυρήσεις κατὰ τῶ πλησίον σε μαρτυρίαν ψευδή. Οὐ ἐπιθυμήσεις τὴν οἰκίαν τῶ πλησίον σε. Οὐκ ἄπιθυμήσεις τὴν γυναῖκα τῶ πλησίον σε, ἔδε πόν παῖδα, ἔδε τὴν παιδίσκην, ἔδε τὸ κτῆν καὶ αὐτῶ, ἔδε ὅσα αὐτῶ ἐσι.

ΣΥΜΒΟΛΟΝ ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΟΝ.

Πιστεύω εἰς Θεόν πατέρα παντοκράτορα, ποιητὴν οὐρανοῦ καὶ γῆς. Καὶ εἰς Ἰησοῦν Χριστὸν Ἰῶνον αὐτῶ μονογενῆ, κύριον ἡμῶν. Συλληφθέντα ἐκ πνεύματος ἁγίου. τεχθέντα ἐκ Μαρίας τῆς παρθένης. Παθόντα ἄπι Ποντίου Πιλάτου, σταυρωθέντα, θανόντα καὶ ταφέντα. Κατελθόντα εἰς ἄδην. Τῆ τρίτῃ ἡμέρᾳ ἀναστάντα ἐκ νεκρῶν. Ἀνελθόντα εἰς οὐρανὸν, καθεζόμενον ἐν δεξιᾷ τῶ Πατρὸς παντοκράτορος. Ὅτεν μέλλῃ ἔρχεσθαι κεῖναι σῶντας καὶ νεκροῦς. Πιστεύω εἰς Πνεῦμα ἅγιον. Ἄγιον ἐκκλησίαν καθολικὴν. Ἄγιον κοινωνίαν, ἀφεσὶν ἁμαρτιῶν. Σαρκοῦ ἀνάστασιν, καὶ ζωὴν αἰώνιον, Ἀμήν.

ΕΥΧΗ ΚΥΡΙΑΚΗ

Πάτερ ἡμῶν ὁ ἐν τοῖς οὐρανοῖς. Ἀγιασθήτω τὸ ὄνομά σου. Ἐλθέτω ἡ βασιλεία σου. Γενηθήτω τὸ θέλημά σου, ὡς ἐν οὐρανῷ καὶ ἐπὶ τῆς γῆς. Τὸν ἄρτον ἡμῶν τὸν ἐπίσπιον δός ἡμῖν σήμερον. Καὶ ἄφες ἡμῖν τὰ ὀφειλήματα ἡμῶν, ὡς καὶ ἡμεῖς ἀφίεμεν τοῖς ὀφειλέταις ἡμῶν. Καὶ μὴ εἰσενέγκῃς ἡμᾶς εἰς πειρασμόν. Ἀλλὰ ῥύσαι ἡμᾶς ἀπὸ πονηρῶν. Ἀμήν.

Τὸ τοῦ ἁγίου βαπτίσματος
Μυστήριον.

Πορεύοντες μαθητεύσατε πάντα τὰ ἔθνη, βαπτίζοντες αὐτοὺς εἰς τὸ ὄνομα τοῦ Πατρὸς, καὶ τοῦ υἱοῦ, καὶ τοῦ ἁγίου Πνεύματος. Ὁ πιστεύσας καὶ βαπτισθεὶς σωθήσεται, ὁ δὲ ἀπισήσας κατακριθήσεται.

Τοῦ δεῖπνου κυριακοῦ
Μυστήριον.

Ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστὸς ἐν τῇ νυκτὶ, ἣ παρεθίδορ, ἔλαβεν ἄρτον, εὐχαριστήσας ἐκλασε καὶ ἔδωκε τοῖς μαθηταῖς αὐτοῦ λέγων. λάβετε, φάγετε, τὸ ἐστὶ τὸ σῶμά μου, τὸ ὑπὲρ ὑμῶν διδόμενον, ἵνα ποιῆτε εἰς τὴν ἐμὴν ἀνάμνησιν. Ὁμοίως καὶ λαβὼν τὸ ποτήριον μετὰ τὸ δεῖπνῆσαι, εὐχαριστήσας ἔδωκεν αὐτοῖς λέγων. λάβετε, πίετε ἐξ αὐτοῦ πάντες, ἵνα ποιῆτε τὸ ποτήριον ἡ Καινῆ Διαθήκης ἐστὶν ἐν τῷ ἐμῷ αἵματι, τὸ ὑπὲρ ὑμῶν ἐκχυνόμενον εἰς ἄφεσιν ἁμαρτιῶν, ἵνα ποιῆτε, ὅσακις ἂν πίνητε, εἰς τὴν ἐμὴν ἀνάμνησιν.

ΕΥΧΑΡΙΣΤΙΑ ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΥ

Εὐχαριστῶ σοι Πάτερ ἁεράνιε, Διὰ τοῦ Ἰησοῦ
 χριστοῦ τοῦ υἱοῦ σου ἀγαπητοῦ, ὅτι ἐμέ τὴν νύκτα
 τήνδε διὰ πάντων δηλημάτων καὶ κινδύνων διέ-
 σωσας· Καὶ δεομαί σε, ἵνα ἐμέ καὶ ταύτην τὴν
 ἡμέραν διατηρήσης διὰ τῆς ἀμαρτίας καὶ πάν-
 των κακῶν, ὡσεὶ σοι πᾶν τὸ ἐμὸν πρᾶγμα τε καὶ
 βίον εὐάρεστον γενέσθαι. Ἐγὼ γὰρ ἐμέ, τὸ σῶμα
 μου, καὶ τὴν ψυχὴν, καὶ πάντα εἰς χεῖράς σου
 ὄπιτροπέω, ὁ ἅγιός σου ἀγγελῶ μετ' ἐμοῦ ἔσῳ,
 ὅπως ὁ σιτανᾶς μηδεμίαν ἐν ἐμοὶ δύναμιν εὐ-
 ερίσκη. Ἀμήν.

ΕΥΧΑΡΙΣΤΙΑ ΤΗΣ ΕΣΠΕΡΑΣ.

Εὐχαριστῶ σοι, ὦ Πάτερ ἁεράνιε, Διὰ τοῦ Ἰησοῦ
 χριστοῦ τοῦ υἱοῦ σου ἀγαπητοῦ, ὅτι ἐμέ τὴν ἡμέραν
 τήνδε εὐμενῶς διέσωσας. Καὶ δεομαί σε, ἵνα
 ἐμοὶ πάσας τὰς ἀμαρτίας ἐμῶν, ὅπως δὴ πτε ἠδί-
 κησαι, ἀφίης, καὶ ἐμέ ταύτην τὴν νύκτα εὐμε-
 νῶς διασώζης. Ἐγὼ γὰρ ἐμέ, κτλ.

ΕΥΧΑΡΙΣΤΙΑ ΤΗΣ ΤΡΑΠΕΖΗΣ.

Οἱ ὀφθαλμοὶ πάντων εἰς σὲ ἐλπίζουσι, Κύριε,
 καὶ σὺ δίδως τὴν τροφὴν αὐτῶν ἐν εὐκαιρίᾳ,
 ἀνοίγεις τὴν χεῖρά σου καὶ ἐμπιπλάς πᾶν ζῶν
 εὐδοκίας.

Κύριε ὁ Θεὸς, Πάτερ ἁεράνιε, εὐλόγησον ἡμᾶς,
 καὶ πᾶς δωρεάς, ἅς διὰ τῆς δωδεκάτης σου λαλοῦ-
 μεθα, Διὰ τοῦ Ἰησοῦ χριστοῦ τοῦ Κυρίου ἡμῶν. Ἀμήν.

ΕΥΧΑΡΙΣΤΙΑ ΤΗΣ ΤΡΑΠΕΖΗΣ.

Εὐλογεῖσθε τῷ Κυρίῳ, ὅτι ἀγαθὸν, ὅτι ἅς ἔν
 αἰῶνα τὸ ἔλεος αὐτοῦ ὁ δίδως τὴν τροφὴν πάση

σαρκί, ἔ ποίς κτήνεσι τροφῶν αὐτῶν, καὶ τοῖς νεο-
 οσοῖς τῶν κοράκιων τοῖς ὀπικαλυμένοις αὐτῶν.
 ἔκ ἐν τῇ διωασείᾳ ἵππα θελήσει, ἔδε ἐν ταῖς
 κνήμας τῶ ἀνδρὸς εὐδοκᾶ. Εὐδοκᾶ Κύριε Θεὸς ἐν
 τοῖς φοβασμένοις αὐτὸν, καὶ ἐν τοῖς ἐλπίζουσιν
 ὅτι τὸ ἔλεος αὐτοῦ.

Εὐχαριστῶμέν σοι, Κύριε Θεὸς Πάτερ, διὰ
 ἰησῶν χριστοῦ Κυρίου ἡμῶν, ὑπὲρ πασῶν
 τῶν ἐνεργασίῶν σου, ὅς ζῆς καὶ βασιλεύεις εἰς
 τὰς αἰῶνας, Ἀμήν.

EX AUREIS NILI, MAR- TYRIS ET EPISCOPI, PARÆNETICIS.

I.

Θεὸν μὲν λόγοις ὑμνῶ, ἔργοις δὲ σέβου, ἐννοίας
 ἡμῶν.

Verbis lauda; operibus cole; mentis inten-
 tione honora DEUM.

II.

Αὐτὸν ἐφεσάναμι τὸν θεὸν πίστευε, ἐν οἷς πράτ-
 τοῖς ἐκάστοτε.

Ipsium, in omnibus quæ agis, præsentem
 adesse crede DEUM.

III.

Περίην ἀνεπίλεπτον θεὸν ἀμαρτία.

Culparam in DEUM non culpandum transfer-
 re, peccatum est.

IV.

Ψαλμὸς ἔσω σοι εὐχῆς ἐν τῷ σώματί σου θε-
 ος καὶ ὀνομαζόμενον Θεὸν φυλακεὺς τὰς δαίμονας

Precum vox resonet in ore tuo: DEUS enim si nominetur, in fugam convertuntur Dæmones.

V.

ἐν τοῖς λυπηροῖς εὐχαρίσθη, καὶ ὁ ζυγὸς ἁμαρτιῶν καθίξεται.

In adversis gratias age DEO, & levius erit peccatorum jugum.

VI.

πάσης πράξεως τὸ τέλος πρὸ τῆς ἀρχῆς ἐξέταξε.

Omnis actionis exitum inquire ante principium.

VII.

νύκτωρ καὶ μεθήμεραν πρὸς τὴν ἡμέραν τὴν ἐσχάτην ἀπόβλεπε.

Noctes & dies ad diem respicito ultimum.

IX.

δέχη σατηρίας ἢ ἐαυτῶν κατάνωσις.

Suiipfius vituperium est salutis initium.

IX.

βέλλιον εἰκῆ ἐμβάλλειν λίθον ἢ λόγον.

Melius est lapidem temerè quàm verbum in alium conjicere.

X.

γένεθ τοῖς πάντων. ὡς σοὶ θελεῖς πάντας.

Talis fac sis omnibus, quales tibi omnes ex-peteres.

XI.

δικαιοσύνην μάλλον ἔργῳ ἢ λόγῳ ἄσκη.

Justitiam opere magis quam verbis exerceto.

XII.

ξένος ἐκείνου, ὃ ξένα πᾶσι τῷ κόσμῳ.

Ille in mundo hospes est, cui ea quæ in mundo, peregrina sunt.

XIII.

Σιτίσις χρῶ, ἔ τοῖς ἠδέσιν, ἀλλὰ τοῖς ὀφελίμοις.

Cibus non utere dulcibus, sed ad salutem conferentibus.

XIV.

Φεῦγε τῆς ἐπαίνης, αἰχύνε δὲ τῆς ψόγης.

Laudari nimium fuge; vituperari cave.

XV.

μὴ ἀναμίγνυσο τέτρω, ὃν πρὸς τῶν ἀγαθῶν θεωρεῖς λοιδορέωρον.

Noli cum illo conversari, quem vides à bonis culpari.

XVI.

Προσέχωμεν ἑαυτοῖς καὶ ἄλλοις ἔ σκώψωμεν. Πολλὰ γὰρ ἐν ἡμῖν, ἀφ' ὧν τῆς ἄλλοις σκώψωμεν.

In nos animadvertamus, & alios non culpabimus: multa enim in nobis sunt, quæ in aliis vituperamus.

XVII.

Φείδε τῆς γλώσσης· πολλάκις γὰρ περφέρε, ἅπερ ἀμεινον κρύπτειται.

Lingua utere modicè: sæpius enim talia profert, quæ occultari satius sit.

XVIII.

μόνα δίδε τῆ σαρκὶ ὅσα χρῆσθαι λαβεῖν, ἔχ' ὅσα βέλεται.

Tantum corpori quantum opus habet, non quantum expetit, impende.

XIX.

τὴν ἐκκλησίαν ὡς ἔρανόν πάτη. καὶ μηδὲν ἐν αὐτῇ μηδὲ λέγε, μηδὲ ἀγίζε γήιον.

Ecclesiam instar cæli frequentato; in ea

itaque nihil terreni loquere, aut cogita.

XX.

ἀγάπη τῷ θεῷ, τὰς οἴκους, οἶκον ἢ θεῷ καὶ σὺ αὐτὸν κατασκεύασον.

DEI domos venerator: DEI verò domum teipsum efficit

XXI.

Ἀσφαλίζε τὴν ἀκοὴν καὶ τὰς ὀφθαλμοὺς δι' αὐτῶν γὰρ πάντα τὰ βέλη τῆς κακίας εἰσέρχονται.

Auditum & oculos munito: per illa enim omnia malitiæ tela ingrediuntur.

XXII.

εἰς ἔργα θεῶν τὴν ψυχὴν καὶ προσευχὰς μερίζου. ἔγω γὰρ ἔπι πολλὰς εὐερίσκει, πρὸς ἡμᾶς τὰς εἰσόδους ὁ διάβολος.

Anima in labores dividenda est & preces: sic enim non multos ad nos aditus invenit.

Diabolus.

XXIII.

τὰς ἀληθῶς ἀγίους ἀπὸ τῶν ἔργων διακρίνε· ἕκαστον γὰρ δένδρον ἐκ τῶν καρπῶν γινώσκειται.

Verè sanctos ex operibus ab aliis discerne: ex fructu enim qualibet arbor cognoscitur.

XXIV.

ἔστω ἔνθα φύλαξτε τὸν ναὸν, ὡς τῷ κτήσαντι καὶ κεῖναι μέλλοντι θεῷ, καὶ τὴν εἰκόνα σε τὴν ἑαυτῷ καταραὴν μετ' οὐκ εὐνοῦντι.

Sic igitur templum hoc custodi, ut DEI possidentis & iudicaturi, & te imaginem ejus ad puram sui imaginem exigentis.

XXV.

ὅταν λοιδορηθῆς, σκόπη μή ἴσσι τῆς λοιδορίας πέπρακται ἄξιον· εἰ δὲ ἔπέπρακται, καπνὸν εἶναι φεύγοντα τὴν λοιδορίαν νόμιζε.

Si convitiis proscindaris, perpende num convitio dignum perpetraveris: si nihil commissum est, convicium esse fumum putato evanescentem.

XXVI.

Μητέρα κακῶν τὴν ραθυμίαν νόμιζε. ἀγαθὰ γὰρ ἂν ἰδὼν ἔχεις συλά, ἂν δὲ ἴδῃ ἔχεις ἐκ εἰς προσκτήσασθαι.

Ignaviam omnis infelicitatis matrem arbitrare: bona enim quæ habes, deprædatur: ad eorum verò, quæ nondum habes, possessionem te nunquam admittit.

XXVII.

μὴ συνηγόρη τοῖς κακοῖς, αὐτὰς ἰδὼν γὰρ εἰς κακίαν ἀλείφεις, σὺ δὲ μολύνῃ τῇ κοινωνίᾳ τὰ πρᾶγματα.

Malorum non suscipito patrocinium: malitiam enim illorum promoves: rei verò communiōne teipsum contaminas.

XXVIII.

ἐν οἷς παιδεύῃ πατὴρ θεὸς μὴ γόγγυζε. παιδεύει γὰρ ὡς πατήρ, εὐχαριστεῖσθε δὲ ὡς εὐεργέτης ἐστὶν ἄξιον.

Quando à Deo corripiaris non murmures: castigat enim instar Patris: dignus igitur est, ut bene de nobis meritis gratiarum actione celebretur.

XXIX.

σκιά καὶ τροχῶ τῶ λυπηρὰ τῆ βίῃ, καὶ τῶ
Φαίδρα ὡδύβαλλε. ὡς γὰρ σκιά, ἔ μὲν, καὶ
ὡς τροχὸς, κυλίεται.

Tristitia & læta hujus vitæ, cum umbra &
rota comparato: ut umbra enim, prætereunt,
inque vices, rotæ instar, vertuntur.

XXX.

Φεῦγε τὴν ὑπερηφάνιαν, ὣ ἄνθρωπε, καὶ
πλάστῃ ἢ, μὴ ποτε τὸν θεόν, ἀντιπρασόμην
ἔξεις.

O homo, quantumvis sis opulentus, super-
biam fugias; ne DEUM tibi adversarium con-
stituas.

XXXI.

Μὴ γέλασης πτώματι ἑτέρῃ, ἵνα μὴ γελα-
σθῆς ὑφ' ὧν ἔ γέλεις.

Lapsum alterius non risu excipias, ne & ipse
à quibus nolis, deridendus propineris.

XXXII.

γέλα τὰς ἀπραγῆντας, τοῖς διαπραγῆσαι
σύμπαχε· τῶ μὲν μισθὸς, ἐκείνο δὲ φιλοσοφί-
ας πρῶτον.

Illos, ad quorum nunc & voluntatem ca-
dunt omnia, ride: miseriam oppressis condole:
hoc enim suam habet mercedem, illud sapien-
tiæ studii est indicium.

XXXIII.

μὴ ζητῆ πρὸ τῶ θεῶ τὰ ἡδέα, μόνα δὲ πρὸ
συμφέροντα· ἐκείνα γὰρ αἰτηθεῖς, ἔ δίδωσιν.
εἰ δὲ καὶ λάβης φθείρονται.

Non petes à Deo suavia; sed quæ tibi saltem ex usu futura: illa enim si petieris non dabit: si verò accipies damnum tibi inferent.

XXXIV.

Ἐγγύς τὸ τέλος, ὁ ῥαθυμῶν ἐπιμαζέσθω πρὸς μάστιγας. ἔ μακρὰν τὸ ἴερθ. Ἀκανθῶν πίνω ἔν ἀχρὸν τῆς ψυχῆς ἀπαλλάξω αὐμ.

Propè instat finis: socordia deditus, præparet se ad pœnas: non longè abest messis: animæ igitur agrum à spinis liberemus.

XXXV.

πρὸ τῶν ἀνθρώπων αἰχῦνε τὰς ἀγγέλους· πολλοὶ γὰρ ἡμῖν παρέεισι, καὶ πάσης αἰχρᾶς ἀποχοινίζουσι πρᾶξεως.

Angelis majorem quam hominibus exhibeto reverentiam: plurimi enim nobis adjuncti, & omni actione turpi à nobis distrahuntur.

XXXVI.

τὰ Φαιδερά σε τῆς γῆς μὴ τερπέτω τὰ πρῶσ-
καιρα. ἀγκιστρα γάρ ἐστὶ τὴν ψυχὴν ὡς ἰχθῦν
παγινεύοντα.

Lata hujus vitæ quæ caduca sunt, te non oblectanto, sunt enim hami, qui animam veluti pisces irretiunt.

XXXVII.

ὄσοι πρὸς τὰς ἡδονὰς τὰς ἀτόπας πρῶστεθῆ-
κασι, τῆς ἀπολαύσεως τὸ βραχὺ, καὶ τῆς π-
μωρίας τὸ μακρὸν λογίζεσθωσαν.

Quicunque voluptatibus inhærent obscœnis, dulcedinis brevitatem & pœnæ magnitudinem apud animum perpendant.

Μακάριον τὸ πάσχειν κακῶς, ὅτι πιῶν δὲ τρισ-
 ἀθλιον. τῶ χριτῶ γὰρ κληρονόμῳ ὁ πά-
 σχων, τῶ δὲ Διαβόλῳ ὁ ποιῶν συκληρονόμῳ.

Injuriam pati beatum est: inferre verò mi-
 ferrimum: qui enim patitur Christi est hæres,
 qui perpetrat mala, cohæres est Diaboli.

XXXIX.

εἰ τὸν ἔρανον πῶθεῖς, μηδὲν σοι κ' ἐπὶ γῆ. ἐκ
 εἴῃ γὰρ αὕτη πρὸς ἐκείνον ἀνίπτασθαι.

Si cœli desiderio flagres, nihil tibi re sit cum
 terra: ad illud enim non permittit ea evolare.

XL.

μὴ ἀμέλῃ τῆς συμπαθείας. αὐτὰ γὰρ τὸν ἀ-
 γαστὸν δεσπότην ἐξ ἔρανεῖς κατήγαγε.

Aliorum calamitate affici à te non alienum
 putato: illud enim Dominum rerum optimum
 ad nos de cœlo pertraxit.

XLI.

μὴ εἴπῃς, σήσομαι τὸν ἐχθρὸν. κριτὴν γὰρ
 δίκαιον ἐν ἔρανω κεκτήμεθα.

Ne dicas, hostis injurias ipse vindicabo; ju-
 dicem enim, qui justè judicat in cœlis habemus.

XLII.

ἵπτι νεκρῶ μὴ θρήνη. κοινὴ γὰρ ἡ ὁδὸς, ὃ δὲ
 Φθάνων μακάριος.

De defuncto non lugeas: est enim via com-
 munis, & qui antevertit alios, felicior est.

XLIII.

ὅς ἐ μισεῖ τὴν ἀμαρτίαν, ἐν ἀμαρτωλοῖς, εἰ-
 κημὴ μὴ πρὸς τὴν ἀμαρτίαν, κέινεται.

Qui

Qui peccatum non odit, peccatorum in numero, licet peccatum non perpetret, habetur.
XLIV.

πάντα σκιά, καὶ κάπνός καὶ πομφόλυγγοι.
Omnia hominum sunt instar umbræ, fumis bullarum.
XLV.

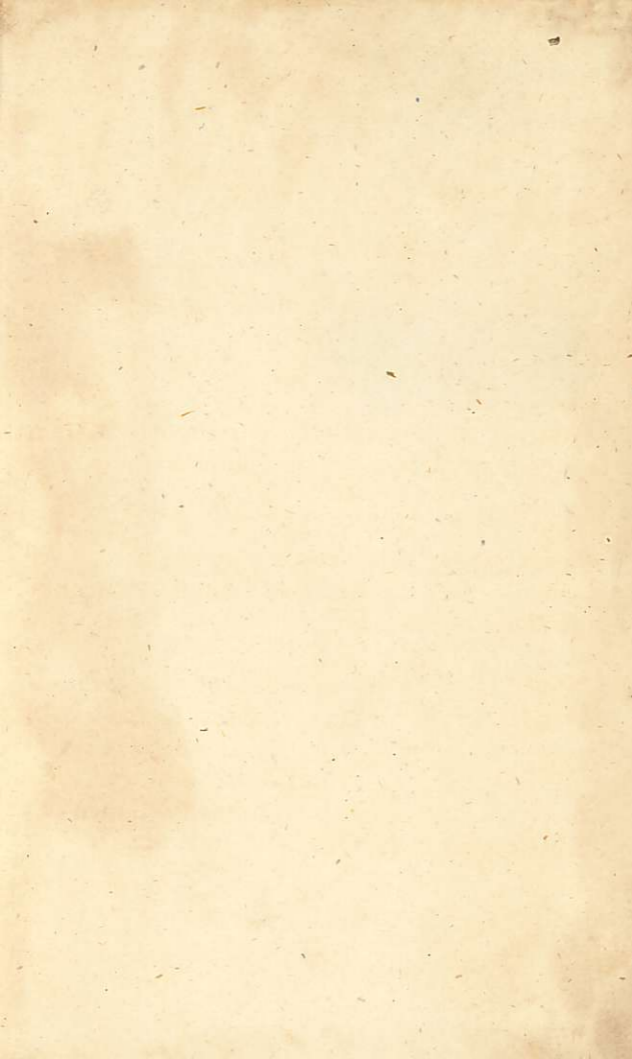
καὶ τῷ πλεονεκτήῃ· ὁ πλεῖστον αὐτὸν φεύγει
καὶ τὸ ὕψος ὑποδέχεται.
Væ avaro: opes enim illum deserent & flamma excipient.
XLVI.

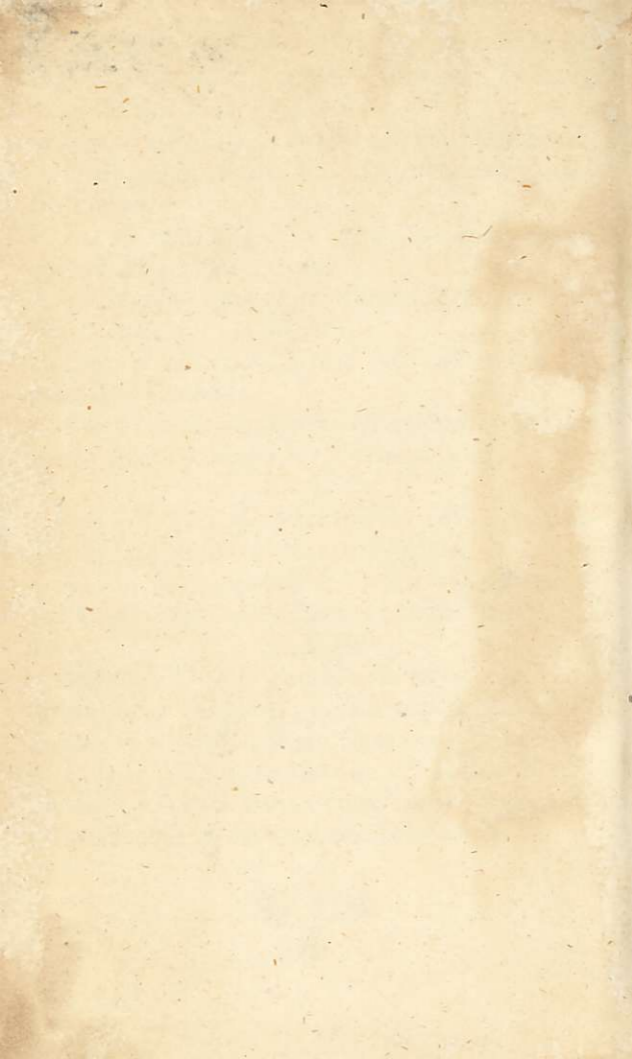
καὶ τῷ ῥαθύμῳ. ζητήσῃ γὰρ τὸν καιρὸν, ὃν κακῶς ἐδαπάνησε.
Væ ignavo: temporis enim oportunitatem quam malè perdidit frustra inquiret.
XLVII.

μακάριος ὁ τὴν στενὴν ὁδὸν ὁδύων ὁδόν. σεφανοφορῶν γὰρ εἰς τὸν ἔρανὸν εἰσερχεται.
Beatus qui angusta incedit iemita: coronatus enim angustas cœlorum intrabit portas.
XLVIII.

Μακάριος ὁ ἀγρυπνῶν ἐν προσευχαῖς καὶ ἀναγνώσει, ἢ τῷ ἔργῳ τῷ ἀγαθῷ. Φωτισθήσεται γὰρ ὁ ὄψιστος, ἔ μὴ ὑπνῶν εἰς θάνατον.
Beatus qui in precibus & lectionibus & bono vigilat opere: hujus enim menti lumen accendetur, ne in mortem obdormiscat.

309. IX. 23.

~~Klass. kuit. I.~~

Re. Kivittieclä H.

Gezelius

KANSALLISKIRJASTO-KANSALLISKOKOELMA

120 102 0727

